

www.burmeseclassic.com

အာဇာနည်တော်

မိန်းမဦးတာ

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူပေးသူများအမှတ် - ၅၀၀၇၆၃၀၅၀၉
- မူကြမ်းပေးသူများအမှတ် - ၅၀၀၇၁၄၀၆၀၉
- အပုံးဒီဇိုင်း - ကိုသန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်စိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၀၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊
- ပထမအကြိမ်
- အုပ်ငဏ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ ကျပ်

၀၉၅ . ၀၃

အကြည်တော်

မိန်းမဋီကာ / အကြည်တော်

- စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉၊ ရန်ကင်း

၁၁၈ - စာ၊ ၁၃. ၅ x ၂၀. ၅ စင်တီမီ

(၁) မိန်းမဋီကာ

အ ရ ဝ က ဝ ရ : တဲ့ အ မှာ ဝာ

အကျဉ်း
ဆရာကပိုမိုစေတနာရှိ စကားကို ပိုမိုစကားပြောစကား...
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမည့် စကားစာပိုင်းစာပိုင်းပါး...
မေတ္တာပိုင် (မဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍ)

အကျဉ်း...
အားပေးပေးပေး... မဟာစကား... စာပေလေးစုံပုံစံလှူဒါန်း... အမှတ်...
...ကိုယ်တိုင်ပြောစကား...
...မပိုင် (မဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍ)

အကြည်တော် ချီးမြှင့်ပေးရမည့်ပုံစံ
၆၀၆၀၆၀၆၀၆ (မြေအောက်)

မျိုးမဟုတ်ရင် ဒီစာအုပ်ကို မဟုတ်လို့...
...လို့...
...လို့...

အကျဉ်း
ဆရာကပိုမိုစေတနာရှိ စကားကို ပိုမိုစကားပြောစကား...
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမည့် စကားစာပိုင်းစာပိုင်းပါး...
မေတ္တာပိုင် (မဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍ)

အကျဉ်း...
ဒီစာအုပ်ကို ပိုမိုစကားပြောစကား... စကားအုပ်အုပ်...
...စကား...
...စကား...
...စကား... (စာပေ)

နိဂုံးစာပေ

အရပ်ကလေးတို့အမှာစာ

အရပ်ကလေးတို့အမှာစာ

ခန္ဓာမိန်းမတွေအတွက် မသိပ်တတ်ဖက်ဆက်ရေးထားတဲ့
လွယ်လျော့သွေးစာအုပ်ပါ။

ဖွဲ့သူသူ (ဒဂုံတက္ကသိုလ်)

အရာအကြည်တော်ရှင်

အရာရဲ့မဟုတ်တုန်းတရားတွေကတော့ ဖွန်တမံ
အမှတ်သိတာမဟုတ်ပဲ နဲ့ သိပ်ကိုတရားဖွန်တမံ

အရာရဲ့မဟုတ်တုန်း
(၁၉၆၅ ခုနှစ်)

အရာအကြည်တော်

အရာလေးတစ်ခုအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ

အရာတွေနဲ့အိုင်တို့ အရာတရားပင် ဝမ်းနည်းစရာမှာကို

နှစ်ချိန်ချိန်အရတော့ပဲ။ ဝမ်းနည်းပါစေ။

ဖွဲ့သူ ဦးကျော်သူ
(၁၄ နှစ်အရွယ်)

အရာအကြည်တော်

ယခင်ကလေးတစ်ခုအတွက် အရေးရာ

ဖွန်တော် ရတော့မယ်

ဖွဲ့သူ ဒေါ်နီနီ
(၁၅ နှစ်အရွယ်)

နီနီနီနီ

အရပ်ကလေးတို့အမှာစာ

အရပ်ကလေးတို့အမှာစာ

အနာဂတ်အတွက်...
ဖွဲ့သူ မိန်းမတွေအတွက် အမှတ်သိပ်တော်မိုက်တော်မိုက်တွေ
ဖွဲ့သူမိန်းမရေးထားတယ်...

ဖွဲ့သူမိန်းမ (အ.လ.ပြ)

တို့တစ်ချို့နဲ့တစ်ချို့ပေးတတ်ပါတယ်
သိပ်ထက်မြက်တဲ့သူ အရာကို ထိုထွင်းသိမြင်သူလိုပဲ
အထင်ကြီးခဲ့ဘယ်... ဒီစာအုပ်ကိုပတ်မိတော့မှ
မိန်းမတွေက မှုတ်တော်ရှင်ပွင့်လို့
တစ်ဝင်ပွင့်လို့ ခြေခံရပါပြီ...
သူ့ပရိသတ်တစ်ယောက်လျော့နည်းပြီလို့သာ

ဖွဲ့သူ ဒေါ်နီနီ
(၁၅ နှစ်အရွယ်)

အရာအကြည်တော်ရှင်

ကျွန်မကတော့ ကံမကောင်းလို့ ဒီစာအုပ်ကိုပတ်မိတယ်
ဘာကိုလည်း မပတ်မိကောင်တော့ သတိပေးလုပ်ပါဦးမယ်
ဝမ်းနည်းစရာပဲ

ဖွဲ့သူ (လမ်းယာ)
နီနီ

လူငယ်ဆင်လို့ပတ်မိပါတယ်
မဟုတ်တယ်တရားတွေပဲပတ်မိတယ်
ဇာတ်ကားကား သဘာဝလိုပေးချင်တယ်
အမျိုးသမီးများ မပတ်မိပါဘူး

ကေးမိမိ (ပုဆိပ်)

လူပျိုကြီး.....
 “မရလို့”
 “မယူလို့”
 ဒီမေးခွန်းကိုဖြေရတာ သိပ်မခက်
 လှပါဘူး။ အထက်ဖော်ပြပါ စာလုံးလေးနှစ်လုံးမှာပဲ
 အခြေခံပါတယ်။
 “မရ”
 “မယူ”
 ဒါပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားလုံး
 နောက်ကွယ်က အဖြစ်အပျက်တွေ နောက်ဆက်တွဲ
 တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီလို

ဖြစ်နေတဲ့အပြင် လူပျိုကြီးအတော်များများနဲ့လည်း ပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။
 ဥပမာ မကြာသေးခင်ကာလကမှ လူပျိုကြီးဘဝကိုစုတေပစ်ခဲ့ကြသော
 လွမ်းဝေနိုင်၊ မျိုးကိုမျိုး၊ ကိုမျိုး(မြန်မာစာ)တို့လိုပေါ့။

လူပျိုကြီးဘဝကို စုတေပစ်လိုက်တာပြောတာနော့။ လူပျိုလွန်သွား
 တာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေကတော့ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်။ အမာကြီး
 လို့မပြောဘူးနော်။ အမာကြီးလား၊ အပျော့ကြီးလား သူတို့လေဒီတွေသာ
 သိမှာပါ။ (အပျော့ကြီးတွေပဲနေမှာပါ။ ကြည့်ပါလား။ တွေ့ကရာ ခွေအိပ်
 နေတာ။)

လူပျိုကြီးတွေ ပြန်သရုပ်ခွဲဖို့အတွက်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနဲ့ပဲ
 မိုင်းယှဉ်ပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်စပေါက်တာ
 (၂၄)နှစ်လောက်မှ စဖြစ်တာ။ အရှေ့ပိုင်းအသက်အရွယ်မှာတော့ ရရင်လဲ
 ယူမယ်။ မရရင်လည်း မယူဘူးဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ရှိကြတယ်။ ဂါကြောင့်
 ယောက်ျားသားများဟာအိမ်ထောင်ပြုရင် မိန်းမတွေထက် အသက်
 ကြီးနေတတ်ကြတယ်။ ပျမ်းမျှခြင်းကိုပြောတာနော်။ မယုံရင်လိုက်ကြည့်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသက်ကတော့ပျမ်းမျှ (၁၈)
 နှစ်ကနေ (၂၆) နှစ်အထိမှာ ရှိနေတတ်ကြပါတယ်။

ယောက်ျားတွေက (၂၄)နှစ်ကနေ (၂၈)နှစ်အတွင်းအတော်
 များများဟာ အိမ်ထောင်ပြုချင်တတ်ကြပါတယ်။

လူပျိုဘော်ဝင်စ လူကြီးစိတ်ပေါက်စမှာလည်း ဒီလိုအိမ်ထောင်
 ပြုချင်စိတ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါ အမှန်မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခပ်ရှင်း
 ရှင်းပြောရရင် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်တဲ့ သဘောပါပဲ။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းတတ်လာတယ်။ သွားလာ
 လည်ပတ်ရင်းနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ကလေးမထိတထိဖြစ်။
 ကောင်မလေးက မျက်လွှာချ။ အဲဒါကို ကိုယ်ကအသည်းယား။ ဟိုက
 ရှက်သလိုလေး လုပ်သွားရင် ကိုယ့်မှာတော့ မရိုးမရွေတွေဖြစ်။ သာယာမှုကို
 အချစ်စစ်လို့ထင်။

www.burmeseclassic.com

အမှန်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကစာမူမဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ။ ကိုယ်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် သွားဆတ်ဆော်ရင် အမှုက ကြီးပြီ။ မိန်းမရပြီ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိုမိပြီ။

မှတ်ထားကောင်လေးတွေ။

မိန်းမရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ဟာ ယောက်ျားတွေထက် နှစ်ပက်စာ ပိုမူးနေတယ်။ သွေးကိုက မူးနေတာနော်။ တချို့က လေးပက်။ မယုံရင် ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူကိုပဲ အသေအချာဂမ္ဘာစိုက်ကြည့်။

ဥပမာ ကိုယ်ကကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြောင်းကြိုက် ကြောင်း ပြောဖို့ကို မရဲလို့ ရဲဆေးနှစ်ပက်တင်ရတယ်။ အဲဒီနှစ်ပက်သောက် ပြီး သူတို့နဲ့စကားသွားပြောပြုည့်။ ကွက်တိပဲ။

လုံးဝမသောက်ဘဲ သွားပြောကြည့်။ အဲဒီမိန်းကလေးက မျက်နှာမာမာနဲ့...

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဆိုတာနဲ့ ဒူးတွေချောင်ပြီး ယကလယ်ပါရိုက်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း နှစ်ပက်သောက်သွားမှ...

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဆိုရင်ကိုယ်ကလည်း...

“နင့်ကိုချစ်လို့လာပြောနေတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုတဲ့စကား ပြောထွက်တာ။ သူများတော့မသိပေါင် ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်ပြောတာပါ။

သာမန်အနေအထားမှာကို မိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေထက် သတ္တိကောင်းတတ်ကြပါတယ်။

ယောက်ျားများဟာ မိန်းမလေးများကို ခိုးရဲတဲ့သတ္တိပဲရှိပါတယ်။ အခိုးခံရတဲ့ သတ္တိမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခိုးပါဆိုခိုးလိုက်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ကြိုက်နေတဲ့မိန်းမ ကိုယ့်ကိုလာခိုးမယ်ဆို မလိုက်ရဲကြပါဘူး။ ဘာလို့လဲသိလား။ မသင်္ကာလို့ပါ။ ကဲ... ကျွန်

တော်တို့ယောက်ျား လေးတွေ ဘာလို့လူပျိုကြီးဖြစ်လဲ သိလား။ အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သမျှလို့ ဇီဇာကလည်း ကြောင်သေး။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ကလည်း တွေးတတ်သေး။ ဒါကြောင့်တွေလည်းပါတယ်။

x x x x x

တချို့ကလည်း အိမ်ထောင်မကျချင်ပါဘဲနဲ့ မကျလို့မရလို့ ကျခဲရတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဗဟုသုတရအောင် အရင်က ကျွန်တော့်အိမ်မှာနေပြီး ရှားရှားပါးပါး အိမ်ထောင်ကျသွားသူတစ်ယောက်အကြောင်း အနည်းငယ်တင်ပြချင်ပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာမျိုး ဖြစ်တာကြောင့် တိုက်ဆိုင်ကြမှာပါ။

ဒီကောင်လေးကလည်း ကျွန်တော်တို့လို နယ်ကတက်လာတဲ့ လူရိုးပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်ရောက်လာတယ်။ ပညာသင်ယူရင်း ရန်ကုန်မှာပဲအခြေချပြီး ကြိုးစားချင်တဲ့ လူငယ်လေးပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့မှာ သင်တန်းတစ်ဖက် ရည်းစားရှိပါတယ်။ လူငယ်တစ်ယောက် ရည်းစားရှိတာက သိပ်မထူး ဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာက ကောင်လေးရဲ့ရည်းစားက ဒေါသကြီးတာလား။ နှလုံးပဲအားမကောင်းတာလား မသိပါဘူး။ တစ်ခုခု ကတောက်ကဆဖြစ်ရင်

တက်တက်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို တက်သွားရင် ခြေချိုး၊ လက်ချိုး၊ နားထင်နှိပ်ရုံလောက်နဲ့ ပြန်မကောင်းဘဲ ဆေးခန်းပို့ပြီး ဆေးထိုးယူမှ ကောင်းတဲ့ အဆင့်မျိုးပါ။ ဒါကြောင့်လူထူထူရှိရင် ကောင်လေးက သူ့ကောင်မလေးကို ချောပေါင်းနေရပါတယ်။ အခန့်မသင့်လို့ ဟိုကထတက်ပြီး လူကြားလှဲနေရင် အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ပါ။

ကျွန်တော်လည်း အစက အဲဒီလောက်ထိ အခြေအနေဆိုးမှန်း မသိပါဘူး။ တစ်နေ့သူတို့သမီးရည်းစားတွေရောက်လာပြီး စကားများကြပါတယ်။ စကားများတဲ့ အကြောင်းအရာက ဘာမှတုတ်လောက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ဈေးလိုက်ပို့ခိုင်းတယ်။ ကောင်လေးက မသွားချင်လို့ မပို့ပေးပါဘူး။ ဒါကို ဘေးနားရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဝိုင်းကြပ်နေပါတယ်။

“သူများစုံတဲ့များကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးဘယ်သွားချင်တယ်ဆို လိုက်ပို့ပြီးသား ဒီကောင်ကျမှကွာ”

“ဟုတ်ပ... ကောင်လေးတို့စုံတဲ့ဆို ဘယ်သွားသွားမခွဲစမ်းပါပဲ” စသည်ဖြင့် မခံချင်အောင်စပါတယ်။ စရင်းစရင်းနဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကောင်မလေးခမျာတောင့်တက်ပြီး ဝိုင်းခနဲလဲကျသွားတော့တာပါပဲ။ နောက်လက်သီးတွေဆုပ်၊ ခြေတွေကုပ်၊ အံ့တွေကြိတ်ရင်း ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

ရုတ်တရက် ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဖားလုံးလည်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ခြေမလည်းမချိုးရဲ၊ ပေါင်တွင်းကြောဆို ဝေးရော။

ဒါနဲ့ပဲ ဘေးအိမ်ကအဒေါ်ကြီးတွေခေါ်တိုချိုး၊ ဒီချိုးလုပ်။ ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးကို မေးကြည့်တော့

“ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူးဆရာ၊ ဆေးခန်းပို့မှကို ဖြစ်မှာ”

“ဟေ... အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်လေကွာ၊ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှဖြင့်”

“သိဘူးလေ... ဆရာများကတတ်မလားလို့”

www.burmeseclassic.com

“အာ... ဒီကောင်ကွာ”

ဆိုပြီး ကားတစ်စီးချက်ချင်းငှားပြီး ကောင်မလေးကိုမတင်...

“ကဲ... ဟေ့ကောင်... ဘယ်ဆေးခန်းပို့ရမှာလဲ”

“ဝံ့ပြဗျေးနားမှာ ဒီလိုဖြစ်တိုင်း ပြနေကျဆေးခန်းရှိတယ်”

“အေး... ဒါဆိုလည်း အဲဒီဆေးခန်း အမြန်မောင်း”

ဆိုပြီး မောင်းချသွားရတော့တာ။ ဆေးခန်းရောက်တာ ဆရာဝန်က ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်နေပြီး သားဆရာဝန်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ ဆရာဝန်က...

“ဟာ... ဆရာကြည့်... မလာစဖူး အလာထူးပါလား၊ ဘာလဲ... ပင်နီဆလင်လာထိုးတာလား”

ဆရာဝန်စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်ပို

“အာ... ဘာဆိုလို့ ပင်နီဆလင်ထိုးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်အိမ်က

ကောင်လေးရဲ့ ကောင်မလေး စကားပြောရင်း တက်သွားလို့ ဗျ... အဲဒါ”

ဆိုတော့ ဆရာဝန်က တက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးကာ...

“သုံးယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ ခဏစောင့်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲနဲ့...

“ဟ... စောင့်လို့ ဖြစ်မလား၊ အခုတင်ကောင်မလေးက အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး”

ဆိုတော့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ပခုံးကိုဖက်ကာ သူ့အတွင်းခန်းထဲခေါ်သွားပြီး...

“အဲဒီကောင်မလေးက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး၊ အိမ်မှာအလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ရည်းစား”

ဆရာဝန်က ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။

“ဒီလိုလား... သူတို့ကတော့ ဆေးခန်းခဏခဏရောက်နေလို့ သိနေပြီး သားပါ၊ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဆိုလို့ ထက်မယ်ထင်နေတာ

ခပ်တိုးတိုးထဲကပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်အမေးကို ဆရာဝန်က ခုံပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ... ခင်ဗျားမှတ်ထား၊ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်

ထိတ်လန့်စရာတွေ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်ဖြစ် ဒေါသကြီးလွန်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကြောင့် ရှေ့(ခါ)ဖြစ်ခဲ့ရင် တစ်ခါပဲဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို

ဖြစ်ပြီးရင်လည်း အဲဒီလူဟာ နောက်ထပ်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်နေတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့ ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ခင်ဗျားအလွန်ကြောက်

တတ်တဲ့အရာတစ်ခုကို ရုတ်ချည်းမြင်ရရင် ရှေ့(ခါ)ဖြစ်တောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါမြင်ရင် ထပ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

သူပြောတော့ ဟုတ်နေသလို၊ ဒါနဲ့ ၀၆၀၀၀၀နဲ့...

“ဒါဆို ဒီကောင်မလေး ခဏခဏတက်နေတာကကော”

ဆရာဝန်က ပြုံးတယ်၊ ပြုံးမှ...

“အဲဒါတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနိုင်ကျင့်တာ”

“ဗျာ... ဘယ်လို”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အား သင့်သွားရတယ်။

ဒါကို သူကပဲဆက်ပြီး...

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ... သူ့အဲလိုတက်တော့ ခင်ဗျား တို့

သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“ချောလည်း ပေါင်းနေရတာပေါ့”

“ချောထားရတာပေါ့၊ သူတက်သွားမှာစိုးလို့”

ဆရာဝန်က ခပ်ဟဟရယ်ပြီး...

“ကောင်မလေးက အဲဒီအထာကိုသိပြီး ခဏခဏကိုတက်နေတာပဲဗျ၊ နောက်ပြီးသူ့ရဲ့ကောင်လေးကိုလည်း အဲဒီနည်းနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်ထားတာ၊ ရုတ်ရုတ်မလှုပ်နဲ့ တက်သွားမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ဒါနဲ့ဆေးခန်းလာတော့ရော”

“သူ့ရဲ့အနာနိုင်ဆုံး အရှိုက်လိုနေရာများ လက်နဲ့တစ်ချက် လောက်ထောက်လိုက်ရင် အင်အန်ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ပြီးရင် မိုးရေပဲ ထိုးပေး လို့တာ ဟိဟိ”

ဆရာဝန်က သူ့စကားကိုသဘောကျပြီး ရယ်နေသေး၏။ မှန်ပါတယ်။ သူ့ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိုးရေလေးထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ ခုနက သေလုမော့ပါးကောင်မလေး ထူထူထောင်ထောင်ပြန်ဖြစ်လာပါ တော့တယ်။ ဒါနဲ့ဆရာဝန်ကို အသေအချာကပ်မေးရတယ်။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို ဆက်ဖြစ်ရင်ရော”

“ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ သွားတောင်မထိနဲ့၊ သူ့အလိုလိုပြန်ကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါခင်ဗျားမို့လို့ ခင်လို့ပြောတာနော်၊ ကျုပ်ဖောက်သည်တစ်ယောက် အဆုံးခံပြီးပြောပြတာ”

ဆရာဝန်စကားလည်းကြားပြီးရော ကျွန်တော်ကလည်း နှုတ် လှဲတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းကောင်မလေးက အဲလိုအဲလိုပဲ၊ ဘာရော ဂါမုမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတော့ ကောင်လေးက မယုံဘူး။

“ဟုတ်ရဲ့လားဆရာရဲ့၊ တော်ကြာတစ်ခုခု”

“အိုကွာ . . . ငါဆရာဝန်ကို အသေအချာမေးပြီးပြီ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မိုးရေပဲ ထိုးပေးရတာတဲ့”

“ဒါဆို ဟုတ်မဟုတ် . . . တစ်ခါလောက်စမ်းကြည့်ကြရအောင်”

ဆိုပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို အိမ်ခေါ်စမ်းတာ။ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးတောင့်ပြီး ဝိုင်းခနဲပစ်လဲသွားတယ်။ ဘာမှမလုပ်တော့ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားပြီးချောင်းကြ၏။ ရင်တမမနဲ့ပေါ့။ ဆရာဝန် ပြောတာမဟုတ်လို့ကတော့ သွားပြီလေ။

အဟုတ်ဗျား။ သူ့ကိုဘယ်သူမှလာမပြုစုကြတော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ပြန်ထလာတယ်။ အဲဒီထဲက အဲဒီ

ကောင်မလေးမတက်တော့ဘူး။ ရန်ဖြစ်သလိုပေါ့ဗျာ . . . ဆွဲသူရှိရင်ပို သောင်းကျန်းပြီး ဆွဲသူမရှိရင် မလုပ်ရဲကြဘူးလေ။

ထားဦးဗျ။

ဒီလိုနဲ့သင်တန်းပြီးခါနီးဖြစ်လာတယ်။ ကောင်လေးကတော့ သင်တန်းပြီးရင် ရန်ကုန်မှာနေပြီး တိုးတက်အောင်ကြိုးစားချင်သူမို့ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး။ မယူဘူးမဟုတ်ဘူး။ ယူမှာ။ အဆင် ပြေတဲ့အချိန်မှာ ယူမှာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ဘူးလား။

အဲဒီမှာတင် သတင်းထွက်လာတယ်။

“ကောင်မလေးရဲ့မိဘတွေက သူနဲ့သဘောမတူဘူး။ သင်တန်း ပြီးတာနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့စေ့စပ်ထားသူရှိတယ်။ အဲဒီလူနဲ့ပေးစား ပစ်မှာတဲ့”

ကောင်လေးက ပျာ့ပျာ့သလဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာ တယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲအစ်ကို၊ သင်တန်းပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုတခြား တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားတော့မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်ကလည်း မြောက်ပေးတယ်။

“ပျော်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ရန်ကုန်မှာမိန်းကလေးတွေ အများ ကြီးပါကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြားတော့ ကောင်လေးအားတက်သွားတယ်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပျော်လိုက်တော့မှာနော်၊ ကိုယ့်ဆရာအားကိုးနဲ့ နေ့”

အေး . . . ပျော်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါပေမယ့်မင်းကောင်မလေးတော့ မသိစေနဲ့၊ သူ့ရှေ့ကျရင် စိတ်မကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေပေါ့”

ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်လေးက အရှေ့မှာစိတ်မကောင်းချင် ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ အပျော်ကြူးတော့တာ။

သူလုပ်နေတာ မပီရီတော့လည်း ကောင်မလေးက ရိပ်မိလာ တယ်။ သူ့ရှေ့မှာတင် သက်ပြင်းတချခုလုပ်ပြီး နောက်ကွယ်ကျရင် မပုံးနိုင်

မမိနိုင် အပျော်လွန်နေတယ်ဆိုတာ။

ဒါနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်တယ်မသိဘူး။ သတင်းကတစ်မျိုး ထုပ်ထွက်လာတယ်။

“သူနဲ့ တွဲနေတာကြာပြီဆိုတာ မိဘတွေ သိသွားတယ်။ အဲဒီတော့ စေ့စပ်ထားသူကို မယူရဘူး။ ဒီကောင်ကိုပဲယူရမယ်”

ဆိုပြီး ဖြစ်လာပြန်ရော။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံ ပြူးနဲ့ ရောက်လာပြန်တယ်။

“ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ သူ့မိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ သဘောတူတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ယူမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်ပြီးအကြံပေးတယ်။

“ယူမယ်လေ၊ သူ့ကိုပဲယူမယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် အဆင်မပြေသေးတဲ့အတွက် မယူနိုင်သေးဘူး။ အလုပ်အကိုင် အတည် တကျဖြစ်တဲ့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ကျရင်ယူမှာပေါ့”

ငတ်ပျော်သွားပြန်ရော။ ကျွန်တော်အကြံက ဒီလို. . .

“ဟေ့ကောင် သုံးနှစ်လောက်ကွဲသွားရင် မင်းလည်းသူ့ကို သတိမရတော့သလို သူလည်း မင်းကို သတိတောင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ကျရင် သွေးအေးသွေးပြီမို့ မယူလဲ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီ တော့ကျရင် အေးဆေးနေလို့ရတယ်ကွ”

အဲဒီလို။

ငတ်က အကြံကိုသဘောကျပြီး အပျော်ကြားပြန်ရော။

“ကဲ. . . ယူဆိုယူမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်စောင့် အလုပ် အကိုင်အဆင်ပြေရင် အတည်တကျနေကြမယ်”

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောဘူး။ ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့အချိန်ရောက်ကရော။ စာမေးပွဲနှစ်ရက်သုံးရက်လောက်လည်း ရောက်ရော. . .

ကောင်မလေးရဲ့မိဘတွေ ရောက်လာပြီ။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲစေ့စပ်ပြီး နယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တစ်ခါထဲ စီစဉ်ခဲ့ပြီ။

တ်တတောင်ရိုက်ဖို့ ကောင်လေးမိဘနာမည်ပဲ ကျန်တော့ဟယ်။

အဲဒီသတင်းလည်းကြားရော အားလုံးမျက်လုံးပြူးကြကုန်ပြန်ရော။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုငြင်းရမှန်းမသိတော့ဘူး။

သူ့ကြီးတွေလည်း ပါလာပြီဆိုတာကိုး။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ့်ဆရာ”

“မင်းယူချင်လား၊ မယူချင်ဘူးလားပဲပြော”

ကောင်လေးက ခေါင်းကုတ်ပြီး. . .

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မယူချင်သေးဘူးဗျာ၊ အလုပ်တွေပဲ လုပ်ချင်သေးတယ်။ သူနဲ့ယူပြီးရင်လည်း နယ်မှာပြန်နေရမှာ၊ နယ်မှာဆို ကိုယ်လုပ်ချင်တာလည်း လုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်က

“ကဲ. . . ဟုတ်ပြီ. . . မယူချင်ဘူးဆို နည်းလမ်းတစ်မျိုးပဲရှိတော့

ဟယ်။ သူနဲ့မတွေ့အောင်သာ ရှောင်နေတော့”

“အာ. . . ကိုယ့်ဆရာကလည်း စာမေးပွဲဖြေနေတာကို ဘယ်လို

လုပ်ရှောင်လို့ရမှာလဲ”

“ဟုတ်ဖူးလေ၊ ငါပြောတာက စာမေးပွဲဖြေချိန်ကျရင်ဖြေပြီးရင် သူနဲ့မတွေ့အောင် ပုန်းနေလိုက်ပေါ့။ ငါ့အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဂိုဒေါင်ရှိတယ်။ အဲဒီဂိုဒေါင်ထဲဝင်နေ ဘယ်သူမှ လာရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဒီကောင်ကို ဂိုဒေါင်ထဲဖွက်ရတာ အာမော။

ဟိုဘက်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး တပ်ဖြန့်ရှာတာ။ ကြာလာတော့ သူတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဂိမ်းကစားသလိုဖြစ်ပြီး ပျော် တောင်ပျော်လာတယ်. . . ဟိဟိ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ဘက်က သတင်းပေးတွေက ခြေပိုသွက်သွား ပြီး ကျွန်တော်အိမ်အနောက်က ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဒီကောင်ရိုမှုန်း သိသွားပါလေ ရော။

ကောင်လေးကလည်း အဲဒါကိုရိပ်မိပြီး ကျွန်တော်ဆီရောက်

လာပြီး . . .

“ကိုယ့်ဆရာ ကျွန်တော်ကို လမ်းစရိတ်နည်းနည်းပေး”
“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်ရ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“ကျွန်တော်နယ်ပြန်တော့မယ်ဗျ၊ နောက်မှပြန်တက်လာမယ်”
“ဟင်”

ကြည့်လိုက်တော့ စာမေးပွဲက နောက်ဆုံးရက်ကြီး။ ဒီတစ်ခါ
ဖြေပြီးရင် စာမေးပွဲကပြီးပြီ။

“ဟေ့ကောင်ရ မင်းစာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးလား”
“မဖြေတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ နယ်ပြန်တော့မယ်”
ကျွန်တော်လည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ သူတောင်း
တဲ့လမ်းစရိတ် ထုတ်ပေးလိုက်မိတယ်။

လမ်းစရိတ်ရတာနဲ့ ကောင်လေးလည်း အူယားဖားလျားနဲ့ ထွက်
ပြေးသွားတော့တယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်။ “ငါမှားသွားပြီ” လို့။

စာမေးပွဲက နောက်ဆုံးရက်တောင် ဖြစ်နေပြီပဲလို့။ ဖြေရှင်းစရာ
နည်းတွေက အများကြီး ရှိနေလျက်သားနဲ့ ကောင်လေးခမျာ မိန်းမမယူချင်
တာနဲ့ တစ်နှစ်တော့ အောက်ရရှာပြီ။ အမှန်ဆို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား
ရင် လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်။ သူ့မိဘများက အပင်ပန်းခံပြီး
တစ်နှစ်လုံးကျောင်းထားခဲ့တာ။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ တစ်မနက်လုံး စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေတာ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်နီးလေ မရိုးမရွှဖြစ်လေ။ စာမေးပွဲဖြေ
ချိန်နီးလေ နေရထိုင်ရ ခက်လေဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်နားသွား
ရှာလို့ ရှာရမှန်းလည်း မသိ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ခင်းကျတော့ ဖုန်းလာပါလေရောလား။
“ကျွန်တော်ပဲဆရာ”
ဒီကောင့်အသံကြားတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။
“အေး . . . ညီလေးပြော . . .”

တစ်ဘက်မှ အသံတိတ်သွားသေးတယ်။ နောက်မှ . . .
“ကျွန်တော်ရထားလက်မှတ်လည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့်
သွားကောင်းနိုး ပြန်လာရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေတာ”

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့ ကောင်လေးရ၊ မင်းပြန်လာ
ပြီး စာမေးပွဲတော့ လာဖြေလိုက်ကွ၊ နောက်မဟုတ်ရင် မင်းမိဘတွေ
တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရမှာ”

“လာတော့ဖြေချင်တာပေါ့ အစ်ကို့ရာ၊ ဒါပေမယ့် လာဖြေလိုက်ရင်
မိမှာ”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါစဉ်းစားထားပြီးပြီ၊ စာမေးပွဲကိုမင်းဖြေလိုက်၊
သူတို့မပြီးခင်ထွက်ပြီး ပြေးပေတော့”

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားပြန်တယ်။ ပြီးမှ

“ပြေးတာတော့ဟုတ်ပါပြီ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိုပြေးရမှာတုန်း”
“ယူနေအိမ်ယာမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာဆို မင်းကို
ဘယ်လိုမှခြေရာခံလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါဖုန်းဆက်ထားပေးမယ်”

ကောင်လေးက အသေအချာနားထောင်ပြီး . . .

“အိုကေလေ . . . ကျွန်တော် စာမေးပွဲ လာပြန်ဖြေလိုက်တော့မယ်”
သူ့စာမေးပွဲ လာပြန်ဖြေမယ်ဆိုတော့မှ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အေး
တော့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မိဘများကအစ ဒီကောင့်ကို
ကျွန်တော့်ဆီမှာ စိတ်ချလက်ချအပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ကဘာမှသာ မရတာ။
တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အပြစ်မကင်းဖြစ်ရဦးမှာ။

“ကိုကြည့်ရာ . . . ကိုကြည့်ကိုယ့်လို့ ထားခဲ့ပါမှဗျာ”

ဆိုရင် အလကားနေရင်း အမှုကပတ်ဦးမှာ။ အခုတော့ စိတ်အေး
ရပြီ။ သူ့စာမေးပွဲဖြေပြီးသွားရင် သူ့မိဘကိစ္စ မရှင်းရတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်ဖူး
လား။

ဒီလိုနဲ့ သူ့စာမေးပွဲဖြေပြီးချိန်ထိကို ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတာ။
စာမေးပွဲဖြေပြီးဖို့ နာရီဝက်အလိုမှာ ငတိ ကမျောသောပါးနဲ့
ရောက်လာတယ်။

“ဟာ. . . ဟောကောင်၊ မင်းစာမေးပွဲကော ဖြေခဲ့ရဲ့လား”

“ဖြေခဲ့ပါတယ်ဗျ၊ အမြန်ဆုံးပြီးအောင်ဖြေပြီး ထွက်လာ တာ ဘယ်မှာလဲ ယုနေအိမ် လိပ်စာပေး”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း အဆင်သင့်အောင် လုပ်ထားတဲ့ လိပ်စာထုတ်ပေးပြီး

“ရော့. . . ရော့. . . ဒီမှာဟောကောင်. . . ရှာရတော့သိပ်မခက်ဘူးကွ လမ်းတွေဘာတွေမသိရင် မေးသွားပေါ့၊ ရော့. . . မြန်မြန်သွား ဟောကောင်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . . ကျွန်တော်ပြေးပြီဗျို့. . . ပြေးပြီဗျ”

ငတ်ပြေးတာမှ မှုံ့ထွက်နေတာ။ ခြေလျင်ကို ပြောတာနော်။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ကြောက်လန့်နေတယ်တော့ မသိဘူး။ ဖနောင့်နဲ့ တင်ပါးကို တဖောင်းဖောင်းမြည်အောင်ကို ပြေးတာ။

သိပ်မကြာဘူး။ စာမေးပွဲပြီးကြောင်း ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ အပေါင်းအပါတချို့ အိမ်ကို အပြေးရောက်ချလာ တော့တယ်။

“ဟို့. . . ဟို့ကောင်ရော့. . . ဟို့ကောင်. . . ဟို့ကောင်”

ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘယ်ကောင်လဲ. . . ဘယ်ကကောင်ကိုပြောတာလဲ”

“အစ်ကို့အိမ်ကကောင်လေ. . . ဘယ်ပြေးပြီလဲ”

“အ. . . အဲဒါတော့ ငါဘယ်သိမလဲကွာ၊ စာမေးပွဲက အခုမှ ပြီးတာပဲ. . . အိမ်ကိုတောင်ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ကြားရော အားလုံးတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

“ဟေ့. . . ဒါဆိုနယ်ပြန်ပြေးတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဘူတာကြီးကိုတစ်ဖွဲ့ လိုက် ကားဂိတ်ကို ငါတို့ပိတ်မယ်၊ သဘောဆိပ်ကိုလိုက်မယ်၊ လာ နှစ်ယောက်လောက်စောင့်၊ မလွတ်စေနဲ့ဟေ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပါစေ”

ဆိုပြီး လူစုခွဲ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးချသွားတော့တယ်။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တောင်ရယ်မိသေး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ယုန်တောင်ပြေး။

ဟိုက အဲ. . . ဟိုကမြောက်ဒဂုံလိုက်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီနေရာကိုကလည်း ကျွန်တော်မှ မပြောပြရင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်း သိတာဆိုတော့ အရင်လိုသတင်းက ဘယ်လိုမှမပေါက် နိုင်တော့ဘူးလေ။ ရှာလေ။ ရှာပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ကျည်းကျင်းလေး မှ မဟုတ်တာ။ နောက်ဆုံး သူတို့လက်လျှော့ပြီးပြန်သွားမှ ဒီကောင်လေးကို ပြန်ခေါ်ပြီး အလုပ်ခိုင်းရတော့မှာ။

ဒီကောင်လေးက အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် မဆိုးဘူးဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံပြောပြရုံနဲ့ သဘောပေါက်တယ်။ လက်သွက်ခြေ သွက်လည်း မှီတယ်။ MUSIC နဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း အတော်လေး ကျွမ်းကျင်တယ်။ အိမ်ကလူတွေ မအားရင်တောင် သူတို့လေးတွေကို သင်ပြီးလုပ်ခိုင်းရမှာပဲ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပျော်နေတုန်း ခုနက ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ပြေးချသွားတဲ့အဖွဲ့တွေ ပြန် ရောက်လာတယ်။

“ဘယ်မှာမှရှာလို့မရဘူး ကိုယ့်ဆရာ၊ သူ့ဘယ်သွားလဲ”

“ဟ. . . အဲဒါတော့ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွာ၊ စာမေးပွဲပြီးကတည်း က အိမ်မှမလာတာပဲ”

ကျွန်တော်အဖြေစကားကြောင့် ကောင်မလေးစိတ်ပျက် လက်ပျက်ခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ညည်းတွားသလိုအသံမျိုးနဲ့. . .

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဆရာမချောင်ဘူးနော်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြုန်းသွားပြီး

“ဟ. . . ငါနဲ့ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ သူတို့သမီးရည်းစားကိစ္စ ငါက ဘာလို့မချောင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတာနဲ့ အိမ်ကကောင်လေးရဲ့ရည်းစားက ရှေ့ထွက်လာပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ချုံးပွဲချင်ချကာ. . .

“ဟီး. . . ကျွန်မမှာ. . . ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့သုံးလရှိနေပြီရှင်. . . ဟီး. . .”

“ဟင်. . . ဟင်. . . ဘယ်. . . ဘယ်လို”

ကောင်မလေးရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်မျက်

လုံးဖြူပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတယ်။ ဒါကိုကောင်မလေးက လူရှေ့သူရှေ့ ပျော့ပျော့လေးခွေချလိုက်ပြီး

“ကျွန်မမှာ သူနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီရှင်၊ ဒါကိုသူ့မှမရှိရင် စာဥကသူ့ချစ်သူအလားကို ကုက္ကိုပင်အောက်က စောင့်သလို ဆရာတို့အိမ်ကပဲစောင့်ပြီး ဒီကလေးကို သတ္တိရှိရှိ မွေးတော့မယ်။ ဒီကလေးကို ဒီအိမ်မှာပဲမွေးတော့မယ် . . . ဟီး . . .”

“ဟင် . . . အဲ . . . ယိုကြီးလား”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော် ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်ပြီး စကားပါ မပီချင်ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါကို ကောင်မလေးက

“ဟုတ်တယ် . . . အဲယိုကြီးပဲ . . . သမီးမှာဒီကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ချီတော့နယ်လည်းပြန်ရဲဘူး။ အရွက်ကွဲမယ့် အတူတူ သူနဲ့ရတဲ့ကလေးကို သူ့ဆရာအိမ်မှာပဲ စိတ်ချလက်ချမွေးတော့မယ်”

“အဲ . . . အဲဒါဆို”

“ဆရာ ခဏတော့အမည်ခံပေး၊ သူပြန်လာမှ သူ့ကလေးပြန်လုပ်တော့မယ်”

“ဟင် . . . ဟယ် . . . ဟယ် . . . ခဏ . . . ခဏတော့နေပါဦး။ ငါစဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

ချက်ချင်း ခေါင်းတွေနောက်ပြီး ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဖြစ်ပုံက သူ့များပါပြီးသား အင်အင်းပုံခွဲထိုင်ပြီး “ငါပါတယ်”လုပ်ရမယ့် အပေါက်မျိုးကြီး။

“ဒါဆိုအဆောင်က ငါ့အထုပ်တွေ သွားပြန်ယူပြီး . . . ဒီမှာပဲ”

“နေ . . . နေကြပါဦးကွယ် . . . ဒီမှာဆိုတာကလည်း ယောက်ျားတွေချည်းပဲနေတာ”

အနုပညာသမားချည်းပဲဆိုတာ စစ်တပ်မှာလိုတောင် တန်းစီမှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို ဒီမှာပဲမွေးရမှာပဲ”

“အဲ . . . အဲလိုလည်းမလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဒီကောင်လေးကိုယူလနအိမ်

ယာမှာ ငါ . . . ငါ . . . ဖွက်ထားပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီမှာသွားရှာပြီးဖြေ . . . ဖြေရှင်းကြနော် . . . ငါတော့အမှုမပတ်ပါနဲ့”

ဆိုတော့မှ ငတ်မမျက်ရည်သုတ်ပြီး . . .

“အစကတည်းက အဲလိုမပြောဘူး၊ ဘယ်မှာလဲလိပ်စာ”

“ရေး . . . ရေးပေးပါ့မယ်ဟာ”

ကျွန်တော်လိပ်စာလည်းရရော တစ်သိုက်ကြီး ချီတက်သွားကြပြန်တယ်။ သူတို့ထွက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်းသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာတော့ ကိုယ့်ကောင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီး။ သူ့ကောင်မလေးက သူ့လက်ကိုမလှုပ်တမ်းဆွဲပြီး ပြန်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လောကွတ်လုပ်ပြီး

“ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့ကောင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဆိုတော့ငတ်မျက်နှာကြီးသုန်မှုန် သက်ပြင်းချပြီး

“ကိုယ့်ဆရာကလည်းဂျာ”

အဲဒီတစ်ခွန်းပဲပြောတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှဆက်မပြောဘူး။ ဒါနဲ့

ကျွန်တော်ကပဲ

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူ့မှာကလည်းဟိုလိုဆိုတော့ နှမချင်း

ကိုယ်ချင်းစာသွားတာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတ်က တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်ပြီး

“ကိုယ့်ဆရာကလည်းဂျာ”

ဆိုပြီး လေးပင်လွန်းလှတဲ့ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ရပ်မှန်တယ်လို့။ ကောင်မလေးနေရာ ကျွန်တော့်ညီမ၊ တူမပဲထားပါတော့။ ကိုယ်ချင်းမစာသင့်ဘူးလား။ အခုခေတ်ယောက်ျားသားများက စားပြီးနားမလည်။ ပန်းကန်မဆေးပဲထားခဲ့တာ အများသား။ ဒါကြောင့်ဒီကိစ္စကို ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တယ်လို့ကျွန်တော်ထင်တယ်။ (ကိုယ့်ဘက်လှည့်မှာ ကြောက်တာလဲပါတာပေါ့)

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ကောင်လေးလည်း မတတ်သာတဲ့အဆုံး ကောင်မလေး ရှိရာနယ် လိုက်နေရတော့တာပေါ့။ တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာက သူ့ရဲ့အနုပညာပဲ။ ဒါကလည်း တစ်ခုရှိတာက ကိုယ့်မှာရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးရှိခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို မဆတ်ဆော့နဲ့လေ။ ဟုတ်ဗူးလား။ ကျွန်တော် တို့လို လူပျိုကြီးဖြစ်အောင်နေ။ အေးရော။

စိတ်ထဲမှာမတွေ့တာကြာတော့ မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားတယ်။ နှင်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ကြာပြီကိုး။

မကြာသေးခင်ကမှ(ဒီစာမရေးခင်) ကောင်လေးဆီက ဖုန်းအဆက် အသွယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားပြီး . .

“အေး. . ကောင်လေးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်. . . ဟဲဟဲ. . ဒီလိုပါပဲ”

သူ့အသံက ရွှင်လန်းနေတာမို့ အဆင်ပြေနေမှန်းသိသာတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်က

“မင်းကောင်ကော အတော်ကြီးပြီလား”

ကျွန်တော်အမေးကို တစ်ဘက်က သံတိတ်သွားတယ်။ ဘာပြောလိုက်လဲဆိုတာ စကားအချိတ်အဆက်မရှိတော့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။ အတော်ကြာမှ . .

“ဘယ်ကောင်လဲ”

“အာ . . မင်းကလေးလေကွာ . . မင်းကလေး အခုဆို အတော် ကြီးပြီပေါ့”

“အာ . . ကိုယ့်ဆရာကလည်း”

ကျွန်တော်အမေးကို ကောင်လေး စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။

နောက်မှ . .

“ဘာကလေးမှ မရဘူးဗျ . . . ဘာကလေးမှမရှိဘူး”

ကောင်လေးအဖြေကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“ဟင် . . ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က မင်းမိန်းမကိုယ်ဝန်သုံးလဆို”

“ ကိုယ့်ဆရာကလည်း”

အနောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ခိုးရယ်သံ တစ်ခွီခွီနဲ့ ကြားနေရတယ်။

“ဘာကိုယ်ဝန်မှ မရှိဘူးဗျ၊ ကျောင်းတက်နေတဲ့ဟာကို ဘယ်နှယ့်ကိုယ်ဝန်ရှိရမှာလဲ၊ အဲဒါကိုယ့်ဆရာကို ညာချသွားတာ၊ အခုချိန်ထိ မသိသေးဘူးလား”

“ဟမ်”

ကောင်လေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ကြက်သေသေသွားတယ်။ နောက်ပိုင်းဘာတွေပြောနေလဲ ကျွန်တော်မကြားတော့ဘူး။ အတွေးထဲမှာလည်း မိန်းမမာယာဆိုတာတွေ တန်းစီပြီး ပေါ်လာတယ်။

“မိဘသဘောတူသူနဲ့ ယူရမယ်၊ မိဘက သူနဲ့ပဲသဘောတူတယ်၊ ကျောင်းပြီးရင် ချက်ချင်းယူရမယ် . . ကိုယ်ဝန်သုံးလရှိနေပြီ”

တစ်ဆင့်ချင်းလှိုက်စားလာတဲ့ လှည့်ကွက်တွေ ငါတို့ဘာလို့ မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ခံလိုက်ရတာ “ကိန်” လို့တောင် မအော်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါတွေက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်တဲ့လှည့်ကွက်ကလေးတွေပဲ။

ဒီမှာ ကျွန်တော်ဘက်က ပြောစရာရှိလာပြီ။

ကောင်လေးတွေ (ယောက်ျားတွေ) အတွက်ပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ဆက်ဆံ

ကဲ... ကျွန်တော် ဆက်ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဖတ်ပြီး...

“ဟာ... ဒါတော့ငါမိန်းမကို စောင်းရေးတာကွ”

“ဟင်... ငါကောင်မလေးအတိုင်းပါပဲလား”

ဆိုတာမျိုးကို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ ထိုင်ကြည့်ပြီးရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမတွေ အားလုံး ကိုက ဒီအတိုင်းချည်းပါဘဲ။

ကဲ... ဘာသာစကားကစပြီး ပြောပြမယ်။ ကြည့်လိုက်ပါဦး...။

လူတွေမှာ အများဆုံးပြောလေ့သုံးလေ့ရှိတဲ့ သဘောရိုး စကားလုံးစကားစု အသံ၊ စသည်ဖြင့် (၁၂)မျိုးရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမတွေက အဲဒီစကားကိုပဲ သုံးတဲ့အခါ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေဖြစ်ကုန် သလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင်တော့ “ဟုတ်တယ်ဟ” လို့ ထအော်ပေးပါ။ စလိုက်ရအောင်...

နံပါတ် (၁) “ကောင်းပြီလေ”

ရိုးရိုးလေးပါ။ ဒီစကားလုံးကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အငြင်း အခုန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်မှန်တယ်လို့ယူဆရင်၊ ဆက်မငြင်းခုန်ချင် တော့ရင် ဒီလို“ကောင်းပြီလေ”ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အဆုံးသတ်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။ သဘောကတော့ “တော်ပါပြီ” လို့ သက်ရောက်ပါတယ်။

မိန်းမတွေအတွက်ကတော့ အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက် မှုမဟုတ်ပါဘူး။ “ကောင်းပြီလေ” ဆိုတဲ့နောက်မှာ “ရှင်ဘာနဲ့သက်သေပြ မလဲ” ဆက်လက်ငြင်းခုန်စရာ၊ စကားများရန်ဖြစ်စရာများ ကြီးကျန်ရှိ ပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့သုံးတတ်ကြပါတယ်။ (ဟုတ်တယ်နော်)

နံပါတ် (၂) “ခဏလောက်”

သူတို့ရဲ့ခဏဆိုတာ အနည်းဆုံးနာရီဝက်ပါပဲ။ ဘာနဲ့ကိုက် ညီသလဲဆိုရင် သူ့ကိုရဲ့နှုတ်ဖျားက “ခဏလောက်” ဆိုတဲ့စကားကြားတာနဲ့ ဆူနေတဲ့ထမင်းအိုးကို ထမင်းဖို့၊ အိမ်ရှေ့အမှိုက်ကားခေါင်းလောင်း သံကြားလို့ အမှိုက်ခြင်းဆွဲပြီး ထွက်သွန်ချိန်လောက်အထိပါပဲ။

ဒါသာမန်အချိန်ပါ။ သူတို့ရဲ့အလှပြင်နေတုန်း “ခဏလောက်” ဆိုတဲ့ စကားကြားရရင် ခင်ဗျားတို့အဝေးပြေးကားဂိတ်အထိကို အသွားအပြန်ကားစီးသွားလို့ရတယ်။

နံပါတ် (၃) “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဒီစကားကို ကျွန်တော်တို့က...

“ဘာလဲကွ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး သုံးတတ်ကြပါတယ်။ ဘာမှအရာသွင်းလောက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တဲ့အတွက်၊ တစ်ဘက်သူသိရင်လည်း ဘာမှအကြောင်းထူး မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် သုံးတဲ့စကားပါ။ ဒါကို မိန်းမတွေနှုတ်ဖျားက...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတဲ့စကားကြားရရင် “တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ” ဆိုတဲ့

အမိပွယ်သက်ရောက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့အဲဒီစကားကြားရင် အနေအထိုင်သာ ဆင်ခြင်ကြတော့ဗျို့။ အဲဒီအနောက်က "ဒါပဲ" ဆိုတာပါ ဆက်ပေါင်းမိလို့ကတော့ သေဖို့သာပြင်။ မိန်းမတွေနှုတ်ဖျားက..

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး.. ဒါပဲ"

ဆိုတဲ့စကားကြားရင် နီးစပ်ရာစတိုးဆိုင်မှာ ဂွမ်းတစ်ထုပ်ဝယ်ပြီး နားသာဆိုထားကြတော့။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး(ခ)"

အဲဒီစကားလုံးကို ခင်ဗျားသိချင်တယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့က မသိစေချင်တဲ့အခါ (သို့) မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအယာခံစားမှု ကိုပြတဲ့အခါမှာ သုံးလေ့ရှိပါတယ်။

စကားများရန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာမျိုးမှာ မိန်းမများဟာ "ဘာမှမဟုတ်ဘူး" ဒါမှမဟုတ် "ဘာမှ မဟုတ်ဘူး.. ဒါပဲ"ဆိုတာကို ထင်ထင်ရှားရှားသုံးလေ့ ရှိပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲကတော့ အဲဒီ စကားလုံးရဲ့အနောက်မှာ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း "ခဏလောက်"တော့ ကြာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် "ကောင်းပြီလေ" ဆိုတာနဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

နံပါတ် (၄) "လုပ်လေ.. လုပ်"

အဲဒီစကားလုံးကို မျက်ခုံးပင့်ပြီးပြောရင် စိန်ခေါ်မှုစပြုဗျို့..

ဒီစကားမျိုးက "ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"ဆိုတဲ့စကားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပါပဲ။ သူတို့စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်စံရာပေါ်လာတဲ့အခါ ပေါ်လာတဲ့ သူတို့ရဲ့ ခံစားမှုပါဘဲ။ ပြီးရင် "ကောင်းပြီလေ" ဆိုတာ လိုက်ပါလာလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ကြာနိုင်လဲဆိုတော့ "ခဏလောက်"ပေါ့။ သူသွေးအေးသွားတဲ့ အထိပါပဲ။

လုပ်လေလုပ်.. (ခ)

ဒီစကားလုံးကို ပုံမှန်မျက်ခုံးမျိုးနဲ့ပြောရင်တော့ ခွင့်လွှတ်တဲ့ သဘောပါပဲ။ တစ်နည်းဆိုရင် ပန်းပေးပါပြီဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒါပေမယ့်

တစ်ခုသတိထားရမှာက အဲဒီစကားအမိပွယ်က "လုပ်ချင်တာလုပ်" ခင်ဗျားကို သူကရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ..

နံပါတ် (၅) "ရပါတယ်"

ဒီစကားဟာ အင်မတန်အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ "ရပါတယ်။ ရပါတယ်" ဆိုတာကို အကြိမ်ရေ အများကြီးသုံးလာပြီဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ အသည်းအသန်တောက်လျှောက် မြေလှန်ပြီး စုံစမ်းတော့မယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ။

"ရပါတယ်"ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အမြဲတွဲသုံးလေ့ရှိတာက "လုပ်လေရပါတယ်" ဖြစ်ပြီး။ "ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး" ဆိုပြီးသကာလ "ကောင်းပြီလေ"နဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဒါဆို "ခဏလေး"ဆိုတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ သူကအစီအစဉ်တွေ အကွက်ချထား ချက်ကောင်းကိုင်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ပြီဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိနေပါပြီ။

နံပါတ် (၆) "ကဲ.. လုပ်ပါဦး" (ဒီစကားကို လက်ပိုက်ခေါင်းမော့ပြောတတ်ပါတယ်)

ဒါကတော့ ကြောက်စရာသိပ်မလိုပါဘူးလို့ ယူဆကောင်းယူဆနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိထားရမှာက အခြေအနေတစ်ရပ်ကို တင်ပြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ကမ်းလှမ်းတဲ့သဘောပါ။ ဒါကို ခင်ဗျားအတွက် အခွင့်အရေးပေးတယ်လို့ ယူဆလို့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်းပန်တာ အကြောင်းပြတာတို့ လုပ်လို့ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆင်ခြေတော့မပေးမိစေနဲ့။ ဆင်ခြေပေးမိတာနဲ့ သူတို့နှုတ်ဖျားက "ကောင်းပြီလေ" "လုပ်လေလုပ်" "ရပါတယ်" "ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး" ဆိုတဲ့စကားတွေ "ခဏလောက်"တော့ ကြားရပါလိမ့်မယ်။

နံပါတ် (၇) "ကျေးဇူးပဲ"

ရှင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျေးဇူး

တင်ပါသတဲ့။ ဝမ်းသာသွားလား။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ အရည်ပျော်ကျသွားပြီလား။ မထင်နဲ့ဦး။ ခင်ဗျားနှုတ်က... .

“ကူညီခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

လို့ပြန်ပြောနိုင်တဲ့အချိန်မှာသာ ဒီစကားက ကောင်းပါတယ်။

ဒီလောက်ပဲနော်။ ပိုမတွေ့ နဲ့... .

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်(ခ)”

ဒါကတော့ “ကျေးဇူးပဲ” ဆိုတာနဲ့ အများကြီးကွာသဗျ။ ဒီနေရာမှာ

“အများကြီး” ဆိုတဲ့စကားကို အားနဲ့ပိုပြီး ဖိပြောလိုက်တယ်ဆို သေချာပြီ။

ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူက သူ့အတွက် စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားတဲ့

အတွက် သူ့ကိုထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒီစကားရဲ့နောက်ကွယ်

မှာ “ခဏလောက်” တော့ ကြာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် “ကောင်းပြီလေ”

ဆိုတာနဲ့ ပြန်စပြီး “ကဲ... လုပ်ပါဦး” ဆိုပြီး “လုပ်လေလုပ်” “ရပါတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” ဆိုပြီးတာနဲ့ “ကျေးဇူးပဲ” ဆိုတာကို ဆောင်ကြီး

အောင်ကြီး ပြန်ပြောပါလိမ့်မယ်။

နံပါတ်(၈) “ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီစကားလုံးကိုသုံးရင် သေချာတဲ့ကိစ္စကို ပိုသေချာအောင် အတည်ပြုပြီး မေးတာပါ။ ဥပမာ... .

“မင်း... ဒီမုန့်တွေအကုန်စားလိုက်တာ ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“မင်းတစ်နေ့လုံးအိမ်မှာရှိနေတာ ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

ဒီလိုပြောတတ်ကြပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ “ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားမဟုတ်တာလုပ်

ထားတာကို သူသိသွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီစကားကို သူတို့က အပိုင်အနိုင်

ပြောတတ်ပါတယ်။

“ရှင်... ဒီနေ့ရုံးမှာတစ်နေ့လုံးရှိနေတယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

ဒါဆို သေချာပြီ။ ခင်ဗျားမရှိချိန် သူ့ရုံးကိုရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။

ခင်ဗျားအဲဒါကိုမှ ညာမိရင် “ကောင်းပြီလေ” “ကဲ... လုပ်ပါဦး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” “လုပ်လေလုပ်” “ရပါတယ်” “ကျေးဇူးပဲ” ဆိုတာတွေ

“ခဏလောက်” တော့ နားထောင်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း

အဲဒီရှေ့ကမှ “အို” ဆိုတဲ့စကားလုံး ရှိတတ်ပါတယ်။

နံပါတ် (၉) “အို”

အမှန်တော့ ဒါဘာမှမဟုတ် အာမေဇိုတ်သံလေးတစ်ခုပါပဲ။

ဒါကိုဘာပြဿနာရှိလို့လဲလို့ ဆိုပါလိမ့်မယ်... .

“အို... အဲဒီနားကအကျိုကလေး ယူပေးပါဦး”

ဒါမျိုးကိုထားဦး... .

“မနေ့ညက ရှင်ဘယ်မှာရှိနေလဲ... “အို”... ကျွန်မဘာတွေ

လျှောက်ပြောနေမိမှန်းကို မသိဘူး”

ဒါလည်း သိပ်တော့ပြဿနာ မရှိသေးပါဘူး။

အကယ်၍များ စကားကမလာသေးပဲ “အို” ဆိုတဲ့စကားသံကို

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကြားလို့ကတော့ အမြန်ဆုံးသာပြေးပေးတော့။ လမ်းမ

လျှောက်နဲ့နော်။ လမ်းလျှောက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အနီးဆုံးထွက်ပေါက်

ကို ပြေးခိုင်းတာ။ နောက်မို့ဆိုရင် “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” “ကောင်းပြီလေ”

“လုပ်လေလုပ်” “ကဲ... လုပ်ပါဦး” “ရပါတယ်” စတာတွေ “ခဏလောက်

“ကြာပြီးရင် “ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” လို့ ဆိုပါလိမ့်မယ်။

နံပါတ် (၉) “ဩော်” (ခါးထောက်ပြောတတ်ပါတယ်)

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အာမေဇိုတ်သံလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအသံကို

ဘာဝါကျမှမခင် ခင်ဗျားကိုမော့ကြည့်ပြီး ရေရွတ်တာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား

မဟုတ်တာတစ်ခုခုကို သူလက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါ။

ထပ်ညာ၊ ထပ်လှိမ့်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့... “ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ်”

ဆိုတာကစပြီး “ကဲ... လုပ်လေလုပ်” “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” “ရပါတယ်”

“ကဲလုပ်ပါဦး” “ခဏလောက်” “ကောင်းပြီလေ” ဆိုပြီး သက်ပြင်းချ

ပါလိမ့်မယ်။

နံပါတ် (၁၀) “သက်ပြင်းတိုး”

ဒါကလည်း မိန်းမသက်ပြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် စကားလိုပဲ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းထဲက နားလည်နိုင်တာတစ်ခုပါပဲ။ (မိန်းမတွေရဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ သက်ပြင်း တောင် ခင်ဗျားတို့ အပြည့်အစုံ နားမလည်နိုင်ဘူးဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားပါ)

သက်ပြင်းတိုးလေးချခြင်းက သူ့ကျေနပ်သွားတာလို့ ယူဆလို့ ရပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ အကောင်းဆုံးခင်ဗျားလုပ်ဆောင်မှုက ဘာမှ ထပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့။ ဘာသက်လည်း မရှုပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တကယ့်အခြေ အနေကို သိသွားစေတာမျိုး ဘာမှကိုမလုပ်ပါနဲ့။ လုပ်မိတာနဲ့ “ကောင်းပြီ လေ” ကနေစပြီး သက်ပြင်းပြီးချသည့်အထိ အဆင့်တက်သွားနိုင်ပါတယ်။

“သက်ပြင်းကြီး” (ခ)

သက်ပြင်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ချပြီဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားသူတို့ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်ပါလားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ မိန်းမတွေ သက်ပြင်းကို သိသိသာသာ ခပ်ပြင်းပြင်းချပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီရဲ့တကယ့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့

“ဒီကောင်ဟာ အရှုံးပဲ”

ဆိုတာဖြစ်ပြီး သူတွေ့နေတာက

“ဪ... ငါလည်းဒီလိုအကောင်မျိုးနဲ့မှ ဒီမှာရပ်ပြီး ဘာလို့ အချိန်တွေ ဖြုန်းမိနေပါလိမ့်”

လို့တွေ့နေတာ။ အမှန်တော့ ဒါတွေအားလုံး “ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတာကစပြီး စကားများရင်းနဲ့ဖြစ်တာပဲလား။

နပါတ် (၁၁) “စိတ်ကုန်တယ်”

“အိုး... ဟိုး... မိတ်ဆွေပြေးမလွတ်တော့ဘူး... သေချာပြီ”

“စိတ်ကုန်တယ်” ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော်တို့က

“တော်ပြီကွာ... ဒီဘောလုံးပွဲမကြည့်တော့ဘူး စိတ်ကုန်တယ်”

“သီချင်းဆိုနေတာကလည်း စိတ်ကုန်စရာကြီးကွာ”

ဒါမျိုးတွေ သုံးတတ်ကြပါတယ်။

မိန်းမတွေရဲ့ “စိတ်ကုန်တယ်” ဆိုတဲ့စကားလုံးက အဲဒီအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါဘူး။

“တော်ပြီ... ရှင့်ကို ကျွန်မစိတ်ကုန်တယ်”

ဆိုတာ ရှင့်ကို ကျွန်မအတော်လေးဒေါသထွက်နေပြီ။ ရှင်တော့ နာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ များသောအားဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့နှုတ်ဖျားက “စိတ်ကုန်တယ်” ဆိုတဲ့စကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့ တယ်။ နောက်ဆုံးနံပါတ်ပေါ့။ ကြည့်လိုက်ပါဦး... .

နပါတ် (၁၂) “ဘုရား... ဘုရား”

ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနဲ့ ပြည့်စုံသော ဗုဒ္ဓကို သတိတရ ရေရွတ်တာပါ။

အံ့ဩစရာများ ကြုံတွေ့တဲ့အခါ ကြောက်လန့်စရာများမြင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်ရာကို သတိရမိတာပါ။

မိန်းမတွေရဲ့ “ကောင်းပြီလေ”ကစပြီး “စိတ်ကုန်တယ်” ဆိုတဲ့ အထိရဲ့နောက်ဆက်တွဲ “ဘုရား... ဘုရား” မြည်တမ်းသံက ဆေးရုံပို့ ကြပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပါတယ်။

မိန်းမက သူ့ရင်ဘတ်သူမိပြီး “ဘုရား... ဘုရား” လို့ ရေရွတ် ရင်တော့ သူ့ကိုဆေးရုံပို့ရ မှာဖြစ်ပြီး... .

ဒါမှမဟုတ် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ပျံ့တစ်ခုကြောင့် သွေးအိုင်ထဲ လဲနေ တဲ့ ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီးပြောတာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံပို့ဖို့ဆိုတာ မှတ်လိုက်ပေတော့ဗျို့။ (အောင်မလေး... လက်ညောင်းလိုက်တာနော်။)

မိန်းမတွေရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သီးသန့်ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်မထင်မှတ်တဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်တွေ ဖြစ်နေတတ်ပါ တယ်။ ကိုယ်အနေနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်မိတာလေးကို ပြောလိုက် မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားဟာ သူ့ဘဝမှာ အနာတရအဖြစ်ဆုံး စကား ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ... “မလှဘူး” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးပေါ့။ အဲဒီစကားလောက် သူတို့ကို ခံပြင်းစေတာ မရှိပါဘူး။ (ဆယ်ယောက်မှာ

ကိုးယောက်ပေါ့) ဘာကြောင့်မကြိုက်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ညှက်မမိပါဘူး။

ဒီမှာပြောစရာရှိပါတယ်။

မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့စာရင် ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှု နှေးကွေးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေထက် ဦးနှောက်ပိုကြီးတဲ့အတွက် တစစအရာရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မြန်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတွေ မဖြစ်နိုင်တာ သူတို့မှာဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ယောက်ျားတွေက ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသာ မြန်တတ်ပြီး မိန်းမတွေလိုဦးနှောက်နှစ်ခု မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မိန်းမတွေက ဦးနှောက်နှစ်ခု ဖြစ်တတ်တာပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က သူတို့ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်ပါ။

တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးက ဖော်ပြပါတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ကို ရမယ်ဆိုရင် သာယာ ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာဖြစ်ပြီး မိန်းမဆိုးတစ်ဦးကိုရရင်

တော့ ကျွန်တော့်လို တွေးခေါ်ပညာရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”
သူ့အဆိုသာမှန်ရင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ တွေးခေါ်ပညာရှင်
နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆိုရင် သူ့မိန်းမ၊
ယောက္ခမတွေ ထိုင်ဟားနေရင်းနဲ့ ဟာသအပြောကောင်းသူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီ။

နောက်အဆိုတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။

တစ်ရက်ပျော်ချင်ရင် လမ်းပေါ်ကမိန်းမရှာ။

တစ်လပျော်ချင်ရင် မိန်းမယူ။

တစ်နှစ်ပျော်ချင်ရင် မယားငယ်ထား။

တစ်သက်လုံးပျော်ချင်ရင်တော့ ကျွန်တော့်လိုလူပျိုကြီးပဲလုပ်ပါ။

ဟုတ်မဟုတ် အသေအချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ (ကျွန်တော်တော့
ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ)

ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမယူပြီးသူတွေရဲ့ အမြဲတမ်းလက်ကိုင်
စကားက...

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်တော့မှ မိန်းမမယူနဲ့”

ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောကြတယ်ဆိုတာတော့ ဂယနက မေးလို့
မရဘူး။ မေးရင်လည်း ပြန်ဖြေတဲ့စကားက အားလုံးတစ်မျိုးတည်း။
တစ်လေသံတည်း။

“ရှုပ်တယ် အလကား”

ဘာတွေရှုပ်ပြီး ဘာတွေအလကားဖြစ်နေလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း
မယူတော့မသိ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။

“ရှုပ်တယ် အလကား”

ဆိုတဲ့ကိစ္စကိုပါ။

x x x x x x

ဥပမာ ဘွဲ့ယူတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ဆိုပါတော့။

ယောက်ျားသားများက ဘွဲ့ဝတ်စုံကြီးခြုံလိုက်လို့ မမြင်ရ
တဲ့ကိစ္စတွေကို သိပ်ပြီးအလေးမထားတတ်ကြပါဘူး။

အင်္ကျီကို အဖြူကလေးဝတ်မယ်။ ပုဆိုးကို ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ
အကောင်းဆုံးဝတ်ပြီး ဖိနပ်ကိုတော့ ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ပြီးပြီ။

မိန်းမတွေကျ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

ရဟာဇယ်နေ့မှာ ဝတ်စုံကတစ်မျိုး။ ရွှေကဘယ်လိုပုံ၊ မိတ်ကပ်က
ဘယ်သို့။

တကယ်ဘွဲ့ယူရတဲ့နေ့မှာ ဝတ်စုံကတစ်မျိုး။ ရွှေကဘယ်ပုံ၊
မိတ်ကပ်ကဘယ်သို့။ ထားပါတော့လို့ ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ တစ်သက်မှ
တစ်ခါဘွဲ့ယူတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မတို့ဘာသာကျွန်မတို့ အလှပြင်တာကို ရှင်က
ဘာမဆိုညာမဆို လက်ဝင်ယားနေတာလဲဆိုပြီး။ (ကြိုသိနေလို့
ကြိုပြောထားတာနော်။ ဒီစာဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဒါမျိုးပဲပြောချင်နေပြီ
မဟုတ်လား။)

www.burmeseclassic.com

တစ်သက်မှတစ်ခါ ဘွဲ့ယူတာမျိုးပို စိတ်ကြိုက်အလှပြင်တာ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက မိန်းမတွေဘွဲ့ယူတဲ့အခါ မပါ မဖြစ်တဲ့ပါပြီ။ ဘာမှလည်းအသုံးမဝင်တဲ့ လက်ကိုင်အိတ်အကြောင်းပါ။

မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမပေါင်းသန်းချီပြီး ဘွဲ့ယူပြီးပါပြီ။ အဲဒီ မိန်းမတွေကားလုံး လက်ကိုင်အိတ်မပါဘဲ ကျောင်းဆင်းတဲ့မိန်းမ ဘယ် နှစ်ယောက်တွေဖူးလဲ။

အဲ... သူတို့တယူတယူကိုင်ထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ဘာအရေးကြီးပစ္စည်းပါလဲ ဆိုတော့ ဘာမှမပါဘူး။ မကိုင်ဘူးလားဆိုတော့ ကိုင်တယ်။ အဲဒီလက်ကိုင်အိတ်ကိုမှ သူ့ထက်ငါ ပိုလှအောင် ဝယ်ကြသေး။

“ရှုပ်တယ် အလကား” ဆိုတာအဲဒါပဲ။

စင်ပေါ်တက်သွားရင် မိန်းကလေးတွေက လက်ကိုင်အိတ်ကို ညာဘက်ကကိုင်ပြီးတုတ်တယ်။ စင်ပေါ်ရောက်ပြီး ဘွဲ့လက်မှတ်ယူ တော့မယ်ဆို လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘယ်ဘက်ကိုပြောင်းတယ်။ ဘွဲ့လက် မှတ်ကို ညာနဲ့ယူတယ်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးရင်ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ဘယ်ဘက်ပြောင်းပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ညာဘက်ပြန်ထားပြီး ဆင်းလာ တယ်။

ကဲ... ဘယ်လောက်တောင် အလကားနေရင်း ရှုပ်နေတယ်ဆို တာကြည့်။

ဟော... ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ရော။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲရတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်ကလေး မဲကြိုးနဲ့လိပ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှေ့ထုတ်ကိုင်ပြီး ရိုက်ကြတာ။

ကျွန်တော်ပြောတာ လွန်မယ်ထင်ကြမယ်။ မယုံရင်ပြန်ကြည့်ကြ။ ပိုက်ဆံအိတ်ရှေ့ထုတ်မကိုင်တဲ့ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံ၊ ဘွဲ့ယူဖူးသူတိုင်းမှာ ရှိမရှိ ပြန်ထုတ်ကြည့်လိုက်ကြပါဦး။ ရှေးပဝေသင်္ဂီတည်းက ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။

ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ဒီအိတ်ထဲမှာ အဖိုးတန် (သို့) အရေး

ကြီးပစ္စည်း ဘာမှလည်းပါတာမဟုတ်ဘူး။ တချို့ဆို မှန်ကလေး၊ မိတ်ကပ် ဘွဲ့လေးတောင် မပါဘူး။ အောင်မာ တချို့ဆို အဲဒီအိတ်လှလှလေး ဖောင်းရအောင် ကြပ်ကြပ်အိတ်အစုတ်တွေ ထိုးသိပ်ထားသေး။ အိတ်က လေးက မောင်းမှလှတာကိုး။ နောက်ပြီးတွေ့ဖူးသေးတယ်။ လက်ကိုင်အိတ် ကိုက အမျိုးမျိုးနော်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းသွားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကတစ်မျိုး။ ဘွဲ့ယူလက်ကိုင်အိတ်ကတစ်မျိုး။ မတူဘူး။ ဘွဲ့ယူလက်ကိုင်အိတ်က ဘာမှထည့်လို့မရဘူး။ အသုံးမဝင်ပေမယ့် သာမန်အိတ်ထက် ဈေးကြီး တယ်လေ။

အဲဒီလို ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ အိတ်တစ်လုံးကိုပဲ စင်ပေါ်မှာ ညာလက်ကအယ်လက်ပြောင်းလိုက်၊ ဘယ်လက်က ညာလက်ပြောင်း လိုက်နဲ့ အရှုပ်ခံလုပ်နေသေးငယ်။

ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ ရှုပ်တယ်အလကားဆိုတာ အဲဒါ။ မိန်းမယူပြီးသူတွေလည်း ဒီစကားထွက်လာတာ ဒါမျိုးတွေ မြင်နေရလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

နောက် မင်္ဂလာဆောင်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုလည်း သတို့သမီးရဲ့လက်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးက ရှိမြဲပဲ။ သတို့သားရဲ့လက်ကို ဘယ်ဘက်က ကိုင်ထားပြီး ညာလက်က သူတို့ရဲ့အိတ်ကလေးကို ကိုင်ထားတယ်။ လူတွေ ကနှုတ်ဆက်ရင် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘယ်ဘက်ပြောင်းတယ်။ ညာလက်နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးရင် ဘယ်လက်ကအိတ်ကို ညာဘက်ပြန်ပြောင်းကိုင်ပြီး ဘယ်လက်က သတို့သားလက်ကို ပြန်ဆွဲတယ်။ နောက်ထပ်နှုတ်ဆက်သူ ရှိရင် သတို့သားလက်ကို လွှတ်တယ်။ ညာလက်ကအိတ်ကို ဘယ်ဘက်ပြန်ပြောင်းတယ်။ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဘယ်လက်ကအိတ်ကို ညာဘက် ပြောင်းပြီး အားနေတဲ့လက်က သတို့သားလက်ကိုပြန်ဆွဲတယ်။ အောင်မလေးလေ အဲသည် လောက်ရှုပ်တဲ့ဇာတ်လမ်း ဘယ်မှာသွားရှာမှာ လဲ။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထက်တောင် ကပ်ရှုပ်နေသေး။

သဘောကတော့ဗျာ။ တကယ်လိုအပ်လို့သုံးရင် တစ်မျိုးပေါ့။
နောက် . . . အဲဒီလက်ကိုင်အိတ်ကိုလည်း ဝယ်ကိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ များသောအားဖြင့် ဆိုင်က ငှားကိုင်ကြတာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါသုံးပြီး ဒိတ်အောက်သွားကြလို့ပါတဲ့။
သူ့ဘာသာသူ ဒိတ်အောက်သင့်အောက်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ။
ပြဿနာက
“ဟယ် ဒီကောင်က ဟိုပွဲမှာလည်း ဒီအိတ်၊ ဒီပွဲမှာလည်း ဒီအိတ်နဲ့ မရှက်ဘူးလား မသိ ဟီဟီ”

ဆိုပြီး အချင်းချင်း ခိုးရယ်ကြသေး။
ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေ အနေကတော့ဗျာ ကိုယ်ဝတ် ထားတဲ့ပစ္စည်း ဘယ်လိုနေနေ စိတ်သန့်တယ်။ သူတို့တွေက ငှားကိုင် တဲ့ခေတ်ပေါ်ကို ဂုဏ်ယူတယ်။

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ မိန်းမတွေရဲ့လက်အကြောင်း ဆက်ပြောရ ဦးမယ်။

မိန်းမတွေရဲ့လက်ထဲ ဘာမှမကိုင်ပဲ အပြင်ထွက်တာ တွေဖူးလား။
ယုတ်စွအဆုံး သူတို့တွေရဲ့လက်ထဲ ထီး(သို့မဟုတ်) ပိုက်ဆံ အိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးတော့ ပါမြဲပဲ။ လက်ထဲဘာမှမပါဘဲ လမ်းလျှောက် တတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်မိန်းမ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ မယုံရင် လိုက်ကြည့်။ တစ်ခုတော့ပါမြဲပဲ။

ပစ္စည်းမပါရင်တောင် ကလေးချီထားလိမ့်မယ်။ အဲဒါပေမယ့် ဘာမှမပါဘူး ဆိုရင်တော့ သေချာပြီ။ သူ့ယောက်ျား ဒါမှမဟုတ် သူ့ချစ်သူ။ သူ့ကိုင်စရာလက် တစ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့လို့ပါပဲ။ အဲသည်လိုမိန်းမမျိုး အပျို မှတ်ပြီး မချည်းကပ်လေနဲ့။ ပါးရိုက်ခဲရဖို့ သေချာတယ်။ ပိုပြီး သေချာတာက သူ့လက်အားနေလို့ပါပဲ။

မက်ဒေါနားက အိုင်းစတိုင်းကို ပြောပါတယ်။
“ရှင်နဲ့ကျွန်မပေါင်းရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိုင်းစတိုင်းက ပြန်မေးတယ်။

“ရလာတဲ့ကလေးတွေက ကျွန်မလိုရုပ်ချောပြီး ရှင်လိုဉာဏ်
ကောင်းတဲ့ကလေးတွေ မွေးလာမှာပေါ့. . . ပျော်စရာကြီး”

အိုင်းစတိုင်းက ခေတ္တစဉ်းစားပါတယ်။ ပြီးမှ

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့. . . ကျုပ်လိုရုပ်ဆိုးပြီး ခင်ဗျားလို
ဉာဏ်တုံးတာမွေးလာမှ တစ်ယောက်မှ လူရာမဝင်ဘဲ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦး
မယ်၊ စိတ်ညစ်စရာကြီး”

မိန်းမတိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့အမူအကျင့် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
များသောအားဖြင့် တူတတ်တဲ့အမူအကျင့်တစ်ခု ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ “ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း” ပါပဲ။

မိန်းမတွေက ပြိုင်စရာမရှိရင်တောင် “နင်နဲ့ငါဘယ်သူ့အရပ်
မြင့်”ဆိုပြီး ဒေါက်ဖိနပ်စီးတာ ပြိုင်တတ်ကြပါတယ်။

သူတို့အဓိကအများဆုံးပြိုင်ဆိုင်တာကတော့ တစ်ကိုယ်ရေ
အဝတ်အဆင်ပါပဲ။

သူ့အိမ်အနေအထား၊ စီးပွားရေးအနေအထား၊ မိဘအနေအထား
ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ဝတ်ဆင်လာတဲ့အဝတ်အစားအပေါ်မှာ အဓိကထားပြီး
ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းများ ပြုတတ်ကြပါတယ်။

“ကောင်မ စားတော့ကန်စွန်းရွက်၊ ဝတ်တော့ဘူးပါတိတ်”

ဒီလိုစကားမျိုး အမြဲတပေ ကြားရတတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့မိဘ စီးပွားရေးအဆင်ပြေတာ၊ တိုက်အိမ်
ကြီးနဲ့နေတာကို မနာလိုသိပ်မဖြစ်ကြပေမယ့် အဝတ်အစားကောင်းတွေ

ဝတ်လာတာမြင်ရင် သူတို့ကိုကျောတယ်လို့ကို ခံစားတတ်ကြပါတယ်။
(ဒါမိန်းမချင်းဖြစ်ကြတာကို ပြောတာနော်)

ဒါတိုင်းဆို ရိုးရိုးလာနေရာကနေ အဲဒီနေ့ကျမှ ဆွဲကြိုးတစ်ကျပ်
သားကုံးလောက် ဆွဲလာရင် ကျန်တဲ့မိန်းမတွေက-

“ဟယ်. . လှလိုက်တာ”

ဆိုတာကစပြီး “ကောင်မကြားကိုကြားလွန်းတယ်” ဆိုပြီးစိတ်
ထဲကကျိတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ ရှေ့မှာသာ “တဟင်းဟင်း
တဟင်းဟင်း” နဲ့ရယ်ချင်ယောင်ဆောင်၊ ပျော်ရွှင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ခုနဆွဲကြိုးနဲ့ကောင်မလေးကွယ်တာနဲ့ ကျန်ရိသူးတွေက အတင်းတုတ်
တော့တာပါပဲ။

“ဟဲ့. . သိလား၊ ဒီကောင်မက အဲဒီဆွဲကြိုးပေါင်ထားတာ
ကြာပြီ. . . အခုမှ”

စသည်ဖြင့် မပြောမဖြစ်ကို ပြောတတ်ကြပါတယ်။ လုံးဝကို
မပြောဖူးဆိုရင်တောင်-

“သူ့ဆွဲကြိုးက စံမပြည့်ပါဘူး”

စတီလောက်တော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောတတ်ကြပါတယ်။

ဆွဲကြိုးဝတ်လာတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း နေမယ်ထင်လား။

ဆွဲကြိုးကို လူမမြင် မြင်အောင် ပြုပြီး

“ဒါကလေ. . . တို့ဖေဖေကသူ့မွေးနေ့မို့ဝယ်ပေးတာ၊ တစ်
ကျပ်သားဆိုပေမယ့်လေ ရွေးပို့တယ်ဟ။ ရွှေကတော့ တို့ဦးလေးမှာ
ပန်းထိမ်ဖိုရီတော့ စိတ်ကြိုက်အပ်ပြီးတော့ကို လုပ်ထားတာ”

နည်းနည်းလောက်တော့ ကြားတယ်။ မကြားဘူးဆိုရင်တောင်
စတီတော့ကြားတယ်။ သူတို့ကိုမေးရင် ဒါကြားရာမမြောက်ဘူး။ ရှင်းပြ
တာလို့ ပြောလိမ့်မယ်။

နားထောင်တဲ့လူကလည်း

“ဪ. . . ဟုတ်လား. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဒါကြောင့်လှနေတာ
. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ဆိုပြီး သဘောကျဟန်နဲ့ ပြန်ဖြေနေလိမ့်မယ်။ ဒါကိုနားထောင်
တဲ့လူကလည်း ရှင်းပြနေတာလို့ မမြင်ဘူး။ အလကားနေရင်း လာကြား
နေတာလို့ပဲ မြင်တယ်။

x x x x x

www.burmeseclassic.com

မိန်းမတွေမှာ ပြင်းပြစွာသော ဝေဒနာတစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒါက တော့ ကြားဝါခြင်းပါပဲ။

“ဒါကတော့ ရှင်မားနေပြီ။ မိန်းမတိုင်းမကြားဘူး။ မကြားတတ်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

(စိတ်ထဲကတောင် ကြိတ်ပြောနေပြီ ထင်တယ်)

လှချင်ပချင်ပြီဆိုကတည်းက ကြားချင်လို့ပါ။ တစ်နေရာရာသွား လို့ သူများထက် ထူးခြားချင်နေတယ် ဆိုတာကလည်း ကြားဝါခြင်းတစ်မျိုး ပါပဲ။ ဘယ်သူကမှ ကြားဝါခြင်းနဲ့မကင်းပါဘူး။ (ကျွန်တော်မှာလည်း ရှိ ပါတယ်) လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်သက်လုံးမှာတစ်ခါမှ မကြားဖူးသူမျိုးဆို တာ လောကမှာမရှိပါဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကိုက “ငါဘုရားဖြစ် ပြီ”ဆိုပြီး ကြွေးကြော်ခဲ့ပါသေးတယ်။ လူတွေမှာကတော့ ပြောနေစရာတောင်

မလိုတော့ပါဘူး။ အဲဒီထဲကမှ မိန်းမအများစုဟာ သူများတွေထက် ပိုပါ တယ်။ တချို့ဆို ကြားဝါခြင်းကို ကျင့်ထားသလား အောက်မေ့ရအောင် ကြားတတ် ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်ကလေးမှာ နေခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့ ရတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က စံနမူနာပါပဲ။ သူ့လောက် စုံအောင်ကြား တတ် ပြောတတ်သူ နောက်တစ်ယောက်လည်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကြားတာ က ယဉ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို အသေးစိတ်ရှင်းပြ နေသလိုမျိုးပါ။ အင်မတန်မှကို ပညာသားပါပြီ။ ထောင့်စေ့လှပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်မှာ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ဆက်ရဲသူတောင် အင်မတန် ရှားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်မျိုးမရိုးရအောင် ကြားပြနေတဲ့ သူနဲ့ အချိန်ကုန် မခံနိုင်လို့ပါ။ ဘယ်လိုများလဲ။

ကဲ... ကြားဝါခြင်းစစ်စစ်ကုံးလေး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

ဒေါ်တင်ဦးဆွဲခြင်းလေးနဲ့ ဈေးကပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကလည်း မျက်မှန်းတန်းပိရုံပါပဲ။ တည့်တည့်ကြီးဖြစ်နေတာနဲ့ မကောင်း တတ်လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာရခဲ့သလဲဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်တင်ဦးခြေလှမ်းရပ်သွားပါတယ်။

“ဘာရခဲ့သလဲဆိုတော့”

ဘာမှသိပ်မပါတဲ့ သူ့ဆွဲခြင်းလေးကို ပြန်နဲ့ကြည့်တယ်။

“ဘာရခဲ့သလဲဆိုတော့သားရယ်... အန်တီအမျိုးသား နင်တို့ ဦး လေး ဒီနေ့မှငါးရုံဆိပ်ပြန်လေးစားချင်တယ်ဆိုလို့ ငါးရုံနှစ်ပြန်ကြော်လေး ကြော်ပြီး မန်ကျည်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းကို စိမ်းစားငါးပိလေးနဲ့ အရည်သောက် ချက်မလို့”

“အဲ... ငါးရုံချက်ကျတော့ အကြီးကမကြိုက်ဘူးလေ။ ဒါ ကြောင့်သူ့အတွက်ကျတော့ အသီးအရွက်ကြော်လေးတစ်မျိုး။ ငါးရုံအူအူ စပ်ကလေး ချက်ပေးရမှာ။ ငါးရုံအူကလေးက ညနေစာအတွက်ပဲလေ။ မနက်ကပိုတာ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားရမှာလေ”

“အဲဒီရေခဲသေတ္တာက အလတ်မယောက်ျား ပို့လိုက်တာပေါ့။ သူကစင်္ကာပူဘက်ကို သင်္ဘောလိုက်နေတာ။ တစ်လောကမှ ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံးနဲ့ တိုရိုဘာနှစ်ဆယ့်တစ်လက်မတီဗွီတစ်လုံး ပို့လိုက်တာ”

“ရေခဲသေတ္တာကလည်း မီးပြတ်ရင်မရဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မင်း ဦးလေးက ကြိုတင်လစာငွေလေးထုတ်ပြီး ကန်နီဘိုဝပ် (နှစ်ထောင်)အား မီးစားလေးတစ်လုံး ဝယ်ထားရသေးတယ်လေ။ ဓာတ်ဆီကတော့ အိမ်က စူပါကပ်ကလေးနဲ့ ရွာထဲလှည့်ပတ်ဝယ်ရတာပေါ့”

“စူပါကပ်ကလေးကလေး သမီးအကြီးရဲ့အမျိုးသားက သူ့သမီး လေးစီးဖို့တဲ့ ယိုးဒယားကပို့လိုက်တာ။ သူ့ကယိုးဒယားပုစွန်စက်ရုံမှာ မီး စက်မောင်းလေ။ သူ့သမီးလေးက ဒီနှစ်ကိုးတန်းမဟုတ်လား။ ကျောင်း ကနည်းနည်းလှမ်းတော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ပို့လာတာ”

“အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ကပ်သပ်တာ ပြောမနေနဲ့တော့။ ဝတ် တော့လည်း အကောင်း စားနေတော့လည်းအကောင်းစား သူ့အတွက်စာ သင်ဖို့ဆရာခေါ်ပေးတာတောင် မီးစက်ရုံဘေးက အခန်းဖြစ်လို့တဲ့။ အဲဒီ အခန်းကဆူညံလို့တဲ့။ အပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှာ အခန်းတစ်ခန်းထုတ် ပေးရတာ။ အိမ်က ပေသုံးဆယ်ပေခြောက်ဆယ်၊ နှစ်ထပ်တိုက်အကျယ်ကြီး ကို လသာဆောင် ထပ်ထုတ်ပေးရတာ...”

“အဲဒီလိုလသာဆောင်ထုတ်ပေးရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေလာရင် အဲဒီကနေပြေးပြေးဆင်းတာ။ အိမ်ရဲ့ လှေကားကလည်း စတီးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာမဟုတ်လား။ အောင်မလေး ချော်ကျကုန်မှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်မယ်ဆိုတာကို ဘာပြောလဲသိလား”

“အဘွားကလည်း အဘိုးရဲ့ညီက ဆရာဝန်ကြီးပဲ။ သူ့ဆီအ လကားသွားကုရင် မုန့်တောင်စားရဦးမှာတဲ့”

“အောင်မလေး စကားကတတ်လိုက်တာ။ အစ်မအမျိုးသား ရဲ့ညီက ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထားတာလေ။ သူ့ဆေးခန်းမှာဆို အရိုးအကြောအထူးကုတွေက အစရှိတယ်။ အငယ်လေး (သူ့မြေးလေး)

သွားရင် မုန့်ဝယ်ကျွေး သူလိုချင်တာဝယ်ပေးတာ၊ အငယ် လေးဆွဲနေတဲ့ ဆွဲကြိုးက သူ့ဘိုးလေးဝယ်ပေးထားတာလေ။ ငါးမူးထားလားပဲ။ ဘာသန်း အခေါက်ရွှေဆိုတော့ အမြဲတမ်းဝင်းနေတာပဲ”

“ဟာကြီးမကလည်း အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သဘောကျတယ်ထင်ပါ့... အဲဒီဘာသန်းအခေါက်တွေ ဝယ်စုတာ၊ သူ့မြို့ထဲသွားရင်တော့ အိမ်က ဂျစ်ကားနဲ့ သွားတာ၊ အဲဒီဂျစ်ကားကလည်းလေ...”

အောင်မလေး။ သူ့ကိုဘာချက်လဲပဲမေး။ သူ့အိမ်အောက်ကခွေး ဘယ်နှစ်ကောင်ပေါက်တာက အစ၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကျိုးကန်းချေးပါသွား တာ ဘယ်နှစ်ခါအဆုံး သိရတယ်။ ကျွန်တော်တောင် နောက်ပိုင်းစာရေးတဲ့ အခါ ကြားရမယ့် အခန်းဆို အဲဒီမိန်းမကြီးကို နမူနာယူပါတယ်။ စံထားပါတယ်။ လေးစားပါတယ်။

“ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား” ဆိုတဲ့စကားက သူတို့အတွက်သီးသန့်ထား ရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်ကကြားရင် ဂျပန်ပြည်အထိ ရောက်တာ မျိုးကတော့ မိန်းမတွေမှာလည်း ရှိပါတယ်။

ဒီမှာတစ်ခု ဖြတ်ပြောပါရစေ။
 ကျွန်တော် ဂျာနယ်တစ်စောင်အတွက် ကဏ္ဍတစ်ခုတာဝန်
 ယူလုပ်ပေးတုန်းက လူတိုင်းကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးဖူးတယ်။
 “ကြားဝါခြင်းဆိုတာ ရှိသင့် မရှိသင့်”
 လူတိုင်းက မရှိသင့်လို့ပဲ ဖြေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အတွင်းကျကျ
 မေးကြည့်တဲ့အခါ-
 “ဟို . . . ရှိသင့်တာပေါ့လေ . . . ကိုယ့်မှာထူးခြားတဲ့ကိစ္စလေးရှိရင်
 ဘယ်သူကနေနိုင်မှာလဲ”
 အဲဒီတုန်းက ကြားဝါခြင်းမရှိသင့်ဆိုတာက မဲများပြီး လူတိုင်း
 ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကြားဝါခြင်းရှိသင့်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလက်ခံထားကြတယ်။
 မိန်းမတွေမှာ ပိုဆိုးပါတယ်။ မကြားဘူးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မှ
 ကျွန်တော်မမြင်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော့်အမေလည်း ကြားတာပဲ။
 “ဟဲ့ . . . ဒါငါ့သားလေ . . . စာရေးဆရာအကြည်တော်တဲ့
 မှတ်ထားကြ”
 ကျွန်တော်တို့က ရှက်တယ်။ ဒါကြောင့်-
 “အမေရာ အမေတွေ့တဲ့သူတိုင်း လိုက်မိတ်ဆက်ပေးမနေပါနဲ့၊
 ရှက်စရာကြီး”
 ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အမေက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။
 “ဟဲ့ . . . ဟုတ်တဲ့ဟာ ဂုဏ်ဖော်တာပဲ။ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ။
 မိဘဆိုတာ သားသမီးကိုကြားကြတာပဲ။ နင်စာရေးဆရာမဖြစ်ဘဲ လမ်းဘေး
 မှာတောင်းစားနေရင်တောင် ဟဲ့ . . . နင့်သားကဘာလုပ်လဲ . . . ငါ့သားက
 တော့ လမ်းဘေးမှာတောင်းစားတာတောင် တစ်နေ့သုံးလေးထောင် ရတယ်
 ဆိုပြီး ကြားဦးမှာ . . .”
 ကဲ . . . မိန်းမနဲ့အကြား ဘယ်လိုခွဲခြားလို့ရဦးမှာလဲ။ ဒါဟာ
 လည်း ကျွန်တော် အစကပြောတဲ့စကားအတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

ကြားဝါခြင်းသည် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

ကဲ... အခု ကျွန်တော်က မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပုံပြင် လေးတစ်ခု ပြောပြပါမယ်။ ဒီပုံပြင်ကို မှတ်မိလွယ်အောင် “အပုပုံပြင်” လို့ မှတ်ထားပေးကြပါ။ ပုံပြင်လေးက ပုပုကလေးပါ။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

ရှေးယခင်က တက္ကသိုလ်မှာ အင်မတန်ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိလေသည်။

“အပု၊ မိပု၊ စိန်ပု”

ဟုနာမည်တွင်သော ထိုသုံးယောက်သည် အရပ်အမြင့် လေး ပေကိုးမကျော်လင့်ကစား အားလုံးက သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့ ငါးပေ တစ်အောက်ဘယ်တော့မှ လျှော့မပြောပေ။

“သမီးကတော့ ငါးပေတစ်လား၊ နှစ်လားမသိဘူး”

နိုးဗိုးဗာဗေ

ရှေ့ထူ၊ နောက်ထူ ခုံထူထူဖိနပ်စီးထားသော အပုက ဆိုသည်။
“သမီးကတော့ ငါးပေတစ်ခွဲ”

အရှေ့ကအတန်ငယ်နိမ့်ပြီး အနောက်ဘက်အဆမတန်မြင့်သော ခေါက်ဖိနပ်စီးထားသည့် မိပုကဆိုသည်။

“မသိဘူး၊ သမီးကတော့ သူတို့နဲ့အရပ်အတူတူပဲ”

မီးဖိုချောင်သုံး ဖင်ထိုင်ခုံကြီးတပ်ထားသူလား ထင်ရလောက်သော ဂျပန်ဖိနပ်ကိုစီးရင်း စိန်ပုက ဝင်ပြော၏။

တူညီသောတစ်ချက်က သူတို့သုံးဦးမှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မှ ဘုရားမတက်ကြပေ။ ဘုရားပေါ်၌ ဖိနပ်စီးထားတုန်း အရပ်တိုင်းခံရမှာ လွန်စွာကြောက်၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးလုံး၏ တူညီသောအချက်မှာ အရပ်အတော်ပုသည် မှန်သော်လည်း အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်ရူပကာ ကြည့်ပျော်ရူပျော်ဖြစ် သောကြောင့် လူအများစိတ်ဝင်စားကြသည်။

သို့သော် သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ဘယ်သူကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ သူတို့စိတ်ဝင်စားသည်က သူတို့သုံးယောက်၏ အတွင်းရေးသာ။

ကျောင်းစာကို ကြိုက်၍ပြိုင်ကြသည်။ စာမေးပွဲဖြေတိုင်းလည်း သူတို့သုံးယောက်က အဆင့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ စာလည်းတော်ကြပါသည်။ အင်မတန်လည်း ချစ်သယောင်ထင်ရပါသည်။

သို့သော်-

“ဟေ့... ဟိုတစ်နေ့က မိပုကိုပြောင်ကြီးအရပ်မေးတော့ မိပုက သူ့ကိုယ်သူ ငါးပေတစ်ခွဲ တဲ့။ ဟား ဟား ဟား ငါ့မှာဖြင့်ရယ်ချင် လိုက်တာ... ကောင်မ... လေးပေကိုးတောင် မပြည့်တဲ့ ဟာများ”

“အေးဟဲ့... ငါ့လည်းမေးတာပဲ၊ ငါကတော့ဥပဒ်လွတ်အောင် သူတို့နဲ့အတူတူပဲလို့ ပြောလိုက်တာ”

“အို... အေ... ဒါကတော့ ပြောရမှာပဲ၊ ငါတောင် ငါးပေနှစ် လို့ပြောလိုက်တာ ငါလွန်သလား”

“လွန်ပါဘူးအေး၊ နင့်အရပ်က အဝေးကကြည့်ရင်ရှိ လောက်တာ”

နိုးဗိုးဗာဗေ

ပဲ”

အဲသည်လို အပူတွေပါ။ နှစ်ယောက်ဆုံရင် နောက်တစ်ယောက် အကြောင်း အတင်းချ။ ဟိုနှစ်ယောက်ဆုံရင်လည်း ကိုယ့်အလှည့်နဲ့ သူတို့ ဘာသာသူတို့ လည်ပတ်နေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းမကျခင် တစ်ရက်၌ စိန်ပုတစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ အနွေးထည်တစ်ထည် ဝတ်လာ၏။

သူ၏အနွေးထည်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏ အမွှေး ဟုထင်ရလောက်အောင် သပ်ရပ်လှပခန့်ညားလွန်းနေ၏။ အမှန်တော့ ဤအပြုအမူမှာ အထူးအဆန်းပါ။ သို့သော် အပူနှင့်မိပုံမှာ စိန်ပု ထိုအင်္ကျီကို နွေခေါင်ခေါင်ဝတ်လာသည် မှန်သော်လည်း လုံးဝမမေး။ ဘာမှမထူး ဆန်းသလို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ၏။ စိန်ပုက သူ့အင်္ကျီအကြောင်း ပြောချင်လို့ နောက်နေ့လည်းဝတ်လာ၏။ နောက်တစ်နေ့လည်းဝတ်လာ၏။ သုံးလေးရက်ကြာသော တစ်နေ့မှ ဟိုနှစ်ယောက်က

“ဟယ် . . . စိန်ပုရယ် အင်္ကျီလေးက လှလိုက်တာဟယ်၊ ဈေးကြီး မှာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါဟယ် . . . အရောင်လေးကလည်းလှ၊ ဒီရိုင်းကလေး ကလည်း ဆန်းလိုက်တာ၊ ဘယ်ကဝယ်လာတာလဲဟင်”

အမြဲတမ်းငုံလင့်နေပေမယ့် ယနေ့မှဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့ ဟိုနှစ်ပု စကားကြောင့် စိန်ပုလျှာယားသွား၏။ ထိုကြောင့် မရိုမဲ့ ရှိမဲ့ ရင်ကိုကော့ပြီး . . .

“ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့ဟယ် . . . အမေရိကားကပို့လိုက်တာ ငါကဒီဈေးကြီးတာ မပို့ပါနဲ့လို့ဆိုတာ မရဘူး။ ဒေါ်လာနှစ်ရာနဲ့ လေးဆယ် ဆိုလားပဲ အမေရီးကားကပို့လိုက်တာ”

စိန်ပုစကားကြောင့် နှစ်ပုခေါင်းငါးဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ နောက်ဆက်တွဲတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ စိန်ပုတို့ကြား ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြားတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အမေရီးကားကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ဖူးသလို၊ သူ့စကားကို ဟိုနှစ်ပုကတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သလို ဟန်ဖျိုးနဲ့။

“အင်းပေါ့ . . . ဟုတ်တာပေါ့”

စသည်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင် စိန်ပုမျက်နှာပျက်သွား လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟိုနှစ်ပုက သူ့အမေရီးကားမှ ဒေါ်လာနှစ်ရာလေးဆယ်ကျသည်ဟူသော သိုးမွှေးအင်္ကျီကို အသွေးရော အမွှေးပါ ချွတ်စွတ်ဝတ်လာကြသည်မဟုတ်ပါလား။ ဟိုနှစ်ပုကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“အေးကွယ် . . . နင်အမေရီးကားက ပို့လိုက်တဲ့အင်္ကျီမျိုး ဝိုလ် ချုပ်ဈေးလမ်းဘေးမှာ အမေကြီးတစ်ယောက် ကားနဲ့အော်ပြီး “လာနော် . . . လေဘေးတွေရမယ်” ဆိုလို့ တို့လည်း ဝမ်းသာအားရဝင်ဆွဲလာတာ။ နင့်လိုဒေါ်လာနဲ့တော့ မပေးရဘူးပေါ့။ ဟယ် နှစ်ကျတွန့်နဲ့ ငါးပွမ် ထဲ (နှစ်ထောင့်ငါးရာ)”

စိန်ပုခမျာ မနေ့ကကြားလုံးကောင်းခဲ့သမျှ ဘာပြန်ပြောလို့ပြော ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ သူ့ခမျာ မနေ့ကအမေရိကား ထားသမျှ ဒီနေ့တော့ အမေကြီးကားနဲ့ တွေ့နေပြီကိုး။

ဤသို့ပင် မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားက အတော်များများ အဲသည် လိုပါပဲ။ အပြိုင်အဆိုင်လူတစ်ယောက်ရှိပြီဆို မရရအောင် ရှာကြံပြိုင် တတ်ကြတယ်။

၂၆၇၂၁၅

ဒီအပုပ်ပြင်မှာပဲကြည့်။

စိန်ပု ဒီအကျီတောက်လျှောက်ဝတ်လာသမျှ နှစ်ပုက ဘာမှ မမေးခဲ့ဘူး။

မမေးဘူးဆိုတာ စိန်ပုဆီက ဒီလိုစကားမျိုးထွက်လာမယ်ဆိုတာ သူတို့ကြိုသိနေတယ်။ ဒါကြောင့် အပြောကြီးတဲ့ စိန်ပုကို ဒေါက်ဖြုတ်ဖို့ စိန်ပုအကျီမျိုး ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ မရရအောင် လိုက်ရှာထားတယ်။

တစ်ဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်။

စိန်ပုကလည်း မလည်ရှိပါ့မလား။ သူကလည်း ဒီအကျီကို အတော်ကလေးကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ရှာဖွေပြီး တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်သူမှ ဝတ်တာမတွေ့နိုင်တဲ့ ဟာမျိုးကိုလည်း ရှာဝတ်ထားတာ။ အဲဒါကို ဟိုနှစ်ပုကလည်း မရရအောင် ရှာဝယ်တာ။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ အကျယ်ကြီးလေ။

ယောကျ်ားတွေဆို ဘယ်လိုရှာမှာလဲ။

ဟိုနှစ်ပုကလည်း စဉ်းစားသကြည့်။

သူတို့စိန်ပုရဲ့ အကျီလိုမျိုးကို ရှာမတွေ့မချင်း ဘာမှမပြောဘူး။

ရပြီဆိုတော့မှ အပိုင်ကိုချည်ပြီး ကပ်တော့တာ။

အဲဒါကြောင့် ယောကျ်ားသားများ သတိထားရမှာက ကိုယ်အမှားလုပ်တာကို မိန်းမကသိပြီး ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် သေချာပြီ။ သူ့ကိုယ်ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ စုံစမ်းနေပြီဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီမှာမှ သူဖွင့်မေးပြီးဆိုရင်ဖြင့် လိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ သူ့လက်ထဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေပြီဆိုတာ သေချာပါပြီ။

အဲသည်လို ပြဿနာမျိုးကြုံခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အခုပုံပြင်ကို ပြန်သတိရလိုက်ပါ။

သတိမရရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့အမျိုးသမီးလက်ချက်နဲ့ သက်ပြင်း ပူပူလေးချရမှာ သေချာပါတယ်။

x x x x x

အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ အလုပ်ကို အရမ်းလုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလုပ်ကို သူတို့က ပိုရတတ်လို့ပါ။

လူတွေကလည်း ဘာဖြစ်လို့လည်းမသိပါဘူးဗျာ။ ကာယ အားကိုးရမယ့်အလုပ်ကို ယောက်ျားလေးကိုခိုင်းတတ်ပြီး ကျန်တဲ့ ကံ့ အတော်များများ မိန်းကလေးတွေသာ အလုပ်ခန့်တတ်ပါတယ်။ (ဒေးလေ... ကိုယ်ဆိုလည်း လေကောင်းလေသန့်ရတာလေးပဲ ပေးခန့်မှာပေါ့)

မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေထက်ကို ပရိယာယ် ပိုများပါတယ်။ သူတို့ပိုများတဲ့ပရိယာယ်ကလည်း လူအများနဲ့စာရင် လူနည်းစု။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို ချစ်ကြိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသော ယောက်ျားသားများအပေါ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ပာချို့ညှဏ်ကြီး မှင်မိန်းမမျိုးလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ထူးခြားတဲ့မိန်းမတွေ စာရင်းရွတ်ပြ မနေတော့ပါဘူး။ အဲဒီထဲကမှ လူသိပ်မသိတဲ့ ထူးခြားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့ “မာယာ”နဲ့ သွားပြီးတိုက်ဆိုင်နေလို့ပါ။

နိုင်ငံငယ်လေးတစ်နိုင်ငံက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်တဲ့ စစ်တုရင်သမားနှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန် ထဲတစ်ပြိုင်ထဲမှာ စစ်တုရင်ကစားဖို့ စိန်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီသတင်းဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ စစ်တုရင်သမား တွေရဲ့ကြားမှာ တုန်လှုပ်သွားသည်အထိ ရေပန်းစားခဲ့ပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော် စစ်တုရင်သမားကြီးနှစ်ယောက်ဟာလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်သာ စစ်တုရင်သမားအဖြစ် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေကြတဲ့ သူတွေပါ။ ဒါကို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်ထဲ စိန်ခေါ်တဲ့အတွက် ဒီမိန်းကလေးရဲ့ဉာဏ်ရည်ဟာ ဘယ်လိုမျိုး လဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ကို မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သိချင်စိတ်နဲ့ နှစ်ယောက် လုံး ပြိုင်ပွဲကို လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

တကယ်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့နေ့မှာ မိန်းကလေးဟာ ကမ္ဘာစစ်တုရင် ချန်ပီယံနှစ်ယောက်ကို တစ်ခန်းစီထားပြီး တစ်ပြိုင်ထဲကစားခဲ့ပါတယ်။

ပိုပြီးအံ့အားသင့်စရာကောင်းတာက နှစ်ယောက်လုံးကို တပြိုင်ထဲကစား တာတောင် သရေကျခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံး အံ့အားသင့်စရာ သတင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်ထဲကစားတာ တောင် သရေကျအောင်ကစားနိုင်တယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ချင်းဆို ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုယှဉ်နိုင်တော့မှာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ တသိကြီး ထွက်လာပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် စစ်တုရင်သမားကြီးနှစ်ယောက်လည်း တုန်လှုပ်စရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုပါပဲ။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့စစ်တုရင်တိုက်ကွက်တွေကို ပြန်စစ်ကြည့် တဲ့အခါမှာလည်း နှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့ထက်မည့်တဲ့ ကြောက်စ ရာကောင်းတဲ့ တိုက်ကွက်တွေဖြစ်နေကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပြန်ပါ တယ်။ တိုက်ကွက်တွေဟာ ဟိုလူနဲ့ဆင်သလို ဒီလူနဲ့ဆင်သလိုနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းနေပြန်ပါတယ်။ မိန်းကလေးကလည်း ကြေညာပါ တယ်။ သူမဟာ “ကမ္ဘာကျော်နှစ်ယောက်တင် မကပါဘူး။ ကမ္ဘာကျော် ရှစ်ယောက်နဲ့လည်း တစ်ပြိုင်ထဲ စစ်တုရင်ကစားဖို့ ဉာဏ်ရည်ရှိပါသတဲ့”

နောက်ဆုံးအသေအချာစစ်ကြည့်မှ ဒီမိန်းကလေးလုပ်သွားတာ က ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။

ကမ္ဘာကျော်နှစ်ယောက်နဲ့ စစ်တုရင်ထိုးနေချိန်မှာပဲ ဒီဘက်က လူတက်တဲ့အတွက်ကို ဟိုဘက်ကလူဆီသွားပြန်တက်ပြီး ဟိုဘက်က လူတက်တဲ့အတွက်ကို ဒီဘက်လာပြန်ရွှေ့သွားတာပါ။

အမှန်တော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကြားကပွဲစားလုပ်သွားတာပါပဲ။ တကယ်တမ်းစစ်တုရင်ထိုးနေတာက ကမ္ဘာကျော်နှစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သရေကျသွားတာက ကြားပွဲစားမိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် သူမဟာ ကမ္ဘာကျော်ရှစ်ယောက်နဲ့ စစ်တုရင်ကစားနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ယုတ္တိရှိနေပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ မိန်းမတွေမှာ တစ်ခါတလေ လုံးဝစဉ်းစားလို့မရတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးလည်း ရှိနေတတ်ပါသေးတယ်။

ခုနက ကျွန်တော်ပြောပြပယ်ဆိုတဲ့ ငိန်းကလေးကလည်း ကမ္ဘာ ကျော်စစ်တုရင်သမားနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပြိုင်ထဲယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးလို ဉာဏ်ရည်မျိုးပါ။ သူမနာမည်က မျိုးမျိုးလို့ခေါ်ပါတယ်။ နာမည်ရင်း ကတော့ မျိုးလတ်လတ်ခိုင်ပါ။

မျိုးမျိုးက ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်ရည်လေးကသင့်တင့် တဲ့အပြင် ဆရာဝန်မဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်က ဝယ်ကုန်းသားများအားလုံးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာဖြစ်နေပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ မျိုးမျိုးဆေးခန်းထိုင်ရတဲ့ရပ်ကွက်က လူဆိုး လူမိုက်ပေါ်တဲ့ ရပ်ကွက်မို့ ပြဿနာက စတော့တာပါပဲ။

ရပ်ကွက်ထဲက အဆိုးဆုံးအမိုက်ဆုံးဆိုတဲ့မောင်လှက မျိုးမျိုး ကိုကြိုက်တော့တာပါပဲ။ မောင်လှကလည်း နှယ်နှယ်ရရတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်မှုတစ်ခုနဲ့ တရားစွဲခံရပြီး ထောင်မှာလက်ဝှေ့သင်ခဲ့တဲ့အတွက်

မိုးမိုးစာပေ

တော်ရုံလူက လူနဲ့မယှဉ်ရဲကြဘူး။
(အမှန်စွဲဝမ်းကြည့်ကော့ သူဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုက လယ်ရေယယ်။ သီတင်းကျွတ်နာသီမှာ အပျော်လွန်ပြီး ခြောက်အိုးဖောက်ရာက သူဖောက် လိုက်တဲ့ခြောက်အိုးသံကြောင့် နှစ်ထပ်တိုက်ပေါ်က နှလုံးရောဂါသည် အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောဂါဖောက်ခိုနဲ့နဲ့ဆုံးပြီး ဆေးကုခန်းသဘွားလို့ ပါပဲ...)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်မှုဖြစ်ဖူးတဲ့မောင်လှကို တော်ရုံတန်ရုံ မယှဉ်ရဲကြပါဘူး။ ဒါ့အပြင် မောင်လှက ညိုညိုထွားထွားအသားများများဖို့ သူ့မြင်တာနဲ့ရှိန်စရာ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက မောင်လှက သူ့ကြည့်မရတဲ့သူ ဒါမှမဟုတ် လူမိုက်လက်သစ်ကလေးများနဲ့ တွေ့ရင်...

“ဟေ့ကောင်လား... ထိုင်ထ... အကြံမတစ်ရာလုပ်ပဲ... ”

ဆိုတာမျိုးက ကြောသေးတာ။ ဂါကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မောင်လှနဲ့မတွေ့အောင် ဝေးဝေးရှောင်ကြတယ်။

ကဲ... မောင်လှက မျိုးမျိုးကနားကပ်နေပြီ။ ဘယ်သူက မျိုးမျိုးနားကပ်ရဲတော့မှာလဲ။

အားလုံးအတွက် တုန်လှုပ်စရာဖြစ်တဲ့အပြင် မျိုးမျိုးအတွက်လည်း ချောက်ချားစရာသတင်း ပါပဲ။

ပိုဆိုးတာက မောင်လှဟာ မျိုးမျိုးတို့ဆေးခန်းဝမှာ အမြဲရှိနေ တဲ့အပြင် ဆေးခန်းရှေ့ ဖြတ်လျှောက်လာတဲ့သူမှန်သမျှကို ပါဝါပြုပြီး နှိပ်စက်နေတတ်လို့ ဆေးခန်းကိုတောင် လူမကပ်ကော့တဲ့အထိ ဖြစ်ရတာ တော့တယ်။

တစ်ခါကဆို အခြေအနေ အစောင့်ဆိုးပါတယ်။ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မောင်လှက ဖြုန်းဆိုပြေးရိုက်ပြီး...

“မင်းကို ဘယ်သူက ဆေးခန်းထဲဝင်ခိုင်းတာလဲ... ဘယ်သူက ခေါ်လို့ဝင်လာတာလဲ”

ဆိုပြီးရန်ရွာတော့တယ်။ အမှန်တော့အဲဒီလူက မျိုးမျိုးရဲ့ ကျောင်းနေမက် ဆရာဝန်လူငယ်တစ်ဦးပါပဲ။ မျိုးမျိုးဝင်တားမှ ပြဿနာက

မိုးမိုးစာပေ

ပြီးသွားပါတော့တယ်။

အဲဒီအခါကပိုင်... လူက ပိုပြီးကျီ(ချို) ကြလာတော့တယ်။ မျိုးမျိုးဆေးခန်းက အိမ်ပြန်ချိန် အနောက်က ဘကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့အပြင် မျိုးမျိုးဆေးခန်းရဲ့အဝင်ဝမှာ တစ်နေကုန် ငှက်တုတ်ထိုင်နေတော့တာပါပဲ။

မျိုးမျိုးမဟုလည်း ဆိုင်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်လှရဲ့အတင်းအကျပ် တားမြစ်မှု။ သူ့ကိုယ်တိုင် မလစ်လပ်အောင် အမြဲစောင့်ကြည့်နေမှုတို့ကြောင့် အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး။ ဆေးခန်းပြောင်းဖို့ အချိန်ဆယ်မိနစ်ပဲ ရဦးတော့မှ မောင်လှမရှိတဲ့ အချိန်ဆယ်မိနစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါဟာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် အင်မတန်ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ အခြေအနေပါ။ လုံးဝကိုကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက ဘုကိုယူလိုက်မှ နားအေးရမယ့် အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေဟော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အားလုံးထင်သလို မဖြစ်လာပါဘူး။ နေ့တစ်နေ့က အစပြုလို့ မောင်လှလိုပဲ မျိုးမျိုး နောက်ကို ကုပ်ချောင်းချောင်းလိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပါတော့တယ်။

သူ့နာမည်က ဇင်ထွေးလို့ခေါ်ပါတယ်။

ဇင်ထွေးကလည်း နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ လက်သီးပုံးဇင်ထွေးဆိုရင် မသိသူတော်တော်ရှားတယ်။

သူက မောင်လှတို့လို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လူမိုက် မဟုတ်ပေမယ့် အလစ်ချောင်းရိုက်ရာမှာ နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီကောင်ကိုပဲ မျိုးမျိုး ဘယ်လိုမျက်စိပစ်လိုက်တယ်ရယ် မသိပါဘူး။ မျိုးမျိုးနဲ့မောင်လှ နောက် ဇင်ထွေးခွေးတစ်ကောင်လို အချိန်ဖြုန်းကပ်ပါနေတော့တယ်။

ဇင်ထွေးကပ်ပါနေတော့ မောင်လှမမျှာ ကျောမလုံဖြစ်နေရပါ တော့တာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဇင်ထွေးဆိုတာကလည်း လူချောင်းရိုက်ရာမှာ နာမည်ကြီးကိုး။ ခွဲယှဉ်ဖို့ကလည်း ဇင်ထွေးကရှောင်နေတော့ သူ့ခမျာလည်း အအိပ်ပျက်အစားပျက်နဲ့ နေချခက်နေပါတော့တယ်။ ဟိုကောင်

ဘယ်အချိန်ချောင်းရိုက်မလဲက ကြောက်ရတာကိုး။

ဒါပေမယ့် ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲ ဖြစ်ခါနီးတစ်ရက်မှာတော့ မောင်လှနဲ့ဇင်ထွေး မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြပါတော့တယ်။ တွေ့တာကလည်း မျိုးမျိုးရဲ့ ဆေးခန်းဝတည့်တည့်မှာပါ။

လူပါးဝတဲ့မောင်လှက သိတဲ့အတိုင်းပဲ... . . .

“ဟေ့ကောင်... ငါးဇင်ရိုင်း လာဦး(ဇင်ထွေးရဲ့ နာမည်တစ်မျိုးပါ)”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အစ်ကို”

ဟိုကောင်က ရိုရိုသေသေပြန်မေးပါတယ်။

“ဘာလုပ်ဖို့တွေဘာတွေ မေးမနေနဲ့၊ ငါရှေ့လာပြီး ထိုင်ထအခါ ငါးရာလုပ်စမ်း”

စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျ။ ကိုယ့်ရည်းစားရှေ့ ဘယ်သူက ဒီလို အောက်ကျနောက်ကျခံသူဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

“ကျွန်တော့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲအစ်ကို”

“ဟေ့ကောင် အပြစ်ရှိတာတွေ မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ငါကလုပ်ဆိုလုပ်... ဒါပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မျိုးမျိုးထွက်လာပြီး... . .

“ကိုမောင်လှ... ရှင်လွန်လွန်းပြီ၊ လူတွေကို ရှင်အဲဒီလိုအနိုင် ကျင့်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ရှင်တကယ်သတ္တိရှိရင် ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲမှာ ရှင်နဲ့ ဇင်ထွေး တစ်ယောက်ချင်း ထိုးမလား ပြော”

“ဟား... ဟား... ဒီကောင်လားငါနဲ့ထိုးမှာ၊ ဘာမှမသိရင် မပြောပါနဲ့၊ မျိုးလေးရာ ဟဲဟဲဟဲ”

မောင်လှဆိုတာကလည်း လက်သီးအထိုးကောင်းပေပဲ။ နောက်ပြီး ဇင်ထွေးနဲ့မောင်လှက လူကောင်ချင်းကို ထက်ဝက်လောက် ကွာတာ။ ဘယ်လိုလုပ် ထိုးလို့ရမှာလဲ။ ဟုတ်ဖူးလား။ ဒါကို မျိုးမျိုးက မရဘူး။

“ဒီမှာဇင်ထွေး ရှင် သူ့ကို လက်ဝှေ့စင်ပေါ်မှာ မထိုးရဲဘူး လားပြော”

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ဟိုးလေ . . . ဘယ်လိုလဲဆိုတော့”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ရှင့်ကိုအားကိုးလို့ ရမယ်မှတ်လို့ ပေါင်းခဲ့တာ . . . အခုတော့ . . . အဟင့်”

“အဲ . . . အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မျိုးမျိုးကထိုးစေချင်ရင် အစ်ကို ဇင်ထွေး ထိုးပါမယ်”

မျိုးမျိုးစိတ်ကောက်ဟန်နဲ့ တစ်ချက်မူလိုက်တာနဲ့ အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်။ ပြိုင်ပွဲက ချက်ချင်းဖြစ်တော့မယ့် အနေ အထား။

“ကဲ . . . ဒါဆို ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲမှာ ယှဉ်ဖို့သာစဉ်းစားပေတော့ . . .”

“နိုင်တဲ့သူက . . .”

ဒါကို မောင်လှက စောဒကတက်တယ်။ မျိုးမျိုးကလည်း မျက်နှာလေးချိပြီး . . .

“ကျွန်မစဉ်းစားမယ်လေ”

မောင်လှ လှစ်ခနဲပျောက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာဘူး ပြန် ရောက်လာတယ်။ သဲအိတ်ကြီးတစ်ခုရယ်၊ လက်ဝှေ့လက်အိတ်ရယ် အားကစားဝတ်စုံရယ် တစ်ခါထဲသယ်ချလာတာ။ ပြီးတော့ ဆေးခန်းဝမှာ သဲအိတ်ချပြီးတော့ကို ကျင့်တော့တာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မောင်လှကို ဆေးခန်းဝမှာ သဲအိတ်ထိုးနေတာ နေ့နေ့ညည တွေ့ရတော့တာပါပဲ။

သူ့လိုပဲ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ဇင်ထွေးတစ်ယောက် ဝါးပိုးဝါးတွေစာခွမ်းခွမ်းနဲ့ ထိုးခွဲနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ထွက်လာပါ တော့တယ်။ ဘယ်ဝါးပိုးတော့ထဲ လေ့ကျင့်တာရယ်ဟော့မသိရဘူး။ မျက်မြင်သက်သေတချို့ကတော့ ဇင်ထွေးတစ်ယောက် တစ်နေ့ကို ဝါးပိုး ဝါး ငါးဆယ်လောက် မကွဲရင် ထမင်းမစားဘူးဆိုပဲ။

x x x x x

ယနေ့အထူးသီးသန့်စိန်ခေါ်ပွဲ

အချစ်လူပွဲ

အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ကျော်မောင်လှနှင့် မြန်မာလက်ဝှေ့ကျော် ဇင်ထွေးတို့၏ ရေကုန်ရေခန်း စိန်ခေါ်ပွဲ . . . ကွဲရှုံးမပါ။ ကြောက်ရွံ့ဖြင့် သာဆုံးဖြတ်မည်။

အဲဒီတုန်းက ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲမှာ စာလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ကြော်ငြာတာ။ လူစိတ်ဝင်စားမှု အခဲရဆုံးပွဲပါပဲ။ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း ထိပ်သီးလူမိုက်တွေမို့ ပွဲအဖြေကို လူတိုင်းသိချင်နေ ကြတယ်။ ဆုကြေးငွေ ကလည်း နည်းတာမှတ်လို့။ နိုင်တဲ့သူက ဆရာဝန်မယောက်ျား ဖြစ်မှာလေ။ တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးမယ့်သူတစ်ယောက် ရမှာဆိုတော့ ဒီလောက် များတဲ့ဆုကြေး ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။

ရွာတွေမှာ ကျင်းပတတ်တဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်းလေး ပြောပါရစေ။

ရွာတွေက လက်ဝှေ့ပွဲက အခုကျင်းပနေတဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲတွေလို မဟုတ်ပါဘူး။

ကြီးဝိုင်းဒိုင်နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ထိုးသတ်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကို တားနိုင်ဖို့ပါ။

ထိုးတာကလည်း အခုခေတ်လို သုံးမိနစ်ထိုး သုံးမိနစ်နား မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဝှေ့သမားများဟာ တစ်ချိန်ပြည့်ဖို့ "သုံးလား" ထိုးရပါတယ်။ တစ်လားဆိုတာကလည်း ဒိုင်တွေစိတ်ကျေနပ်မှုရှိလောက်အောင် လှသွားမှ တစ်လားပါ။ အဲသည်လို တစ်လားရဖို့ကို လက်ဝှေ့သမားတွေဟာ အနည်းဆုံးသုံးမိနစ်လောက် ထိုးရပါတယ်။ သုံးလားပြည့်မှ တစ်ချိန်ဆိုတော့ လက်ဝှေ့သမားတွေဟာ တစ်ချိန်ပြည့်ဖို့ အနည်းဆုံး ကိုးမိနစ်လောက် ထိုးကြရပါတယ်။

အဲဒါကိုတောင် လက်ဝှေ့သမားများဟာ ပွဲတစ်ပွဲကို ငါးချိကနေ ဆယ်နှစ်ချိ ဆယ်သုံးချိအထိ ထိုးကြပါတယ်။ အဲ... အဲလို ဆယ်နှစ်ချိ... ဆယ်သုံးချိထိုးလို့မှ အနိုင်အရှုံးမပေါ်ရင် ရေကုန်ရေခမ်းဆက်ပြီး ထိုးရပါတယ်။ "ပဝါမကူ ရေမရှူကြေး" လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

ရေကုန်ရေခမ်းထိုးတဲ့အခါ မျက်နှာကိုပဝါနဲ့တောင် သုတ်လို့မရသလို ရေကိုဆိုလည်း သောက်ဖို့မပြောနဲ့ နှာခေါင်းနဲ့တောင် ရှူခွင့်မရှိပါဘူး။ (ဒါကိုတောင် သရေဖြစ်အောင်ထိုးတဲ့ပွဲတွေ အတော်များများကြည့်ဖူးခဲ့ပါတယ်)

ကဲ... အခုထိုးမယ့် မောင်လှနဲ့လင်ထွေးတို့ပွဲက ပဝါမကူ ရေမရှူကြေး ရေကုန်ရေခမ်းထိုးကြမတဲ့။ ဒါထက်ပိုထူးတာက ရေကုန်ရေခမ်း ထိုးသတ်သူများဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကွဲသွားရင် ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးစစ်ချက်အရ ဆက်လက်ထိုးသတ်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် အရှုံးပေးရပါတယ်။ အခု မောင်လှနဲ့လင်ထွေးတို့ပွဲမှာ ကွဲသွားဆိုတာမပါပါဘူး။ လဲလဲကွဲကွဲ... ကာယကံရှင်က အရှုံးပေးမှသာ ရှုံးမယ့်ပွဲစဉ်မျိုး

ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လူတွေကလည်း သူတို့ပွဲကိုပဲအတင်းစိတ်ဝင်စားနေကြတော့တာ။ တခြားပွဲတွေလည်း လက်ဝှေ့ကျော်တွေထိုးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်လှတို့ပွဲလောက် ကြည့်ချင်သူ မများဘူး ဖြစ်နေတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရပ်ကွက်လူမိုက်တွေဖြစ်ကြတဲ့ အပြင်စားဒီလူမိုက်ကြီးတွေက အသည်းနှလုံးကိစ္စနဲ့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်အပြိုင်ကြကြမယ်ဆိုတာကိုး။

ဟော... လာပါပြီ...။

"လာပါပြီခင်ဗျား... အင်္ဂလိပ်ဘောက်ဆင်လက်ဝှေ့ကျော် မောင်လှဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆိုသံခမောက်... ချီပေါက်မှကြောက်မယ်ဆိုတဲ့ မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဘွားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့... စင်ရဲ့ညာဘက်ဒေါင့်မှာ နေရာယူတာစုနေတာကတော့ လကလေးကိုလက်ဆွဲ စင်ပေါ်တက်ရဲတဲ့ လင်ထွေးဖြစ်ပါတယ်... ပရိသတ်များအားပေးကြပါခင်ဗျား"

ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...

လက်ခုပ်သံတွေ စီညံသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စင်ပေါ် တက်လာတာနဲ့ လူတွေပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ စင်နားတိုးဝေ့ကြကုန်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား... စင်ရဲ့အနီရောင်ဒေါင့်မှာ နေရာယူတာစု နေတာကတော့ မောင်လှဖြစ်ပါတယ်”

မောင်လှက သူ့မည်းမည်းအသားပေါ် ဘောင်းဘီအနီကြီးဝတ်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်တယ်။ ဖြောင်းဖြောင်းဖြည့်သံကြီးကို ပရိသတ်က အားရပါးရလက်ခုပ်လက်ဝါးတီး အားပေးကြတယ်။ ဒါကိုမောင်လှက အားရပြီး မျိုးမျိုးရုံရာဆေးခန်းဘက်ကို ဖလိုင်းကပ်လှမ်းပေးတယ်။ အကြောင်းသိတဲ့ပရိသတ်က ဟေးခနဲအော်သံ လျှံထွက်လာတယ်။ ဒီကြား ထဲ လက်ဝှေ့ရေးရာပြရင်း ဘောင်းဘီကျွတ်မလိုဖြစ်တာနဲ့ ဘောင်းဘီဆွဲတင် တော့ လူတွေကလည်း ဝိုင်းဟားကြတာပေါ့။

“ စင်ရဲ့အပြာရောင်ဒေါင့်မှာ နေရာယူတာစုနေတာကတော့ နွားထိုးနွားလဲဝါးထိုးဝါးကွဲမို့ စင်ပေါ်နေရာယူရဲတဲ့ ဇင်ထွေးပါ”

... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... . . .

ပရိသတ်လက်ခုပ်သံများက ဆူညံစွာ။

ဇင်ထွေးက အနောင်ဇာကြီးပြောတာဟုတ်မဟုတ် သူ့လက်သီး သူပြန်ကြည့်တယ်။ နောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့လားတော့မသိဘူး။ သူ့လက်သီးကို နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် လေထဲဝေ့ယမ်းကြည့်တယ်။ လက်သီးက လေထဲကို ဝိုးခနဲဖြတ်သန်းသွားတယ်။

“ကဲ... ညီလေး... ဝိုင်းဒေါင့်ကရှင်းမယ်၊ ဝိုင်းလယ်မှာ တည်မယ်”

အနောင်ဇာရဲ့ကြေညာသံနဲ့အတူ မျိုးမျိုးရဲ့ဆေးခန်းရှေ့ ဂျစ်ကား တစ်စီး ရှိခနဲထိုးဆိုက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးက ဂျစ်ကားကိုမြင်တယ်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်လွှတ်မယ်... ဟိုင်းယား”

စင်အောက်က သူ့မထိုးရတိုင်း မြှောက်ပေးနေကျ အနောင်ဇာက ညာသံပေးတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ဝိုင်းလယ်မှာတည်တယ်။ ဂျစ်ကားက ဆေးခန်းဝကို ဖင်ထိုးနေသည်။ ဝိုင်နှစ်ယောက်လုံးကို အဆင်သင့် ဖြစ်မဖြစ်မေးတယ်။

“လွှတ်ပါပြီဗျား... မောင်လှနဲ့ဇင်ထွေး။ ဇင်ထွေးနဲ့မောင်လှ။ ဒူးယုံနဖူးမှန်ရင်... ဟက်ကက်... အဲလေ... ဟတ်တက်ကွဲသွားမနေဘူး... ဟိုင်းယား...”

ညာသံပေးသံနှင့်အတူ မျိုးမျိုးက ဆေးခန်းထဲကပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဂျစ်ကားပေါ်တင်နေသည်။ ဂျစ်ကားမောင်းလာသူကလည်း ကူသယ်ပေးနေသည်။

ဒါကိုမောင်လှကမြင်တော့ လက်ဝှေ့စင်ပေါ်က ဆင်းပြေးဖို့ လုပ်တယ်။ ဝိုင်ကလည်း အတင်းပြန်ဆွဲပြီး ဝိုင်းလယ်မှာပြန်တည်တယ်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ပြေး . . . ပြေးပြီ”
 “အဲဒီလိုမရဘူးလေ . . . ရေကုန်ရေခမ်းထိုးရမှာ၊ အစက တည်းက
 ကြောက်ရင် မထိုးနဲ့လေ”
 “ကြောက်လို့ ပြေးတာမဟုတ်ဘူး . . . အခု . . . အခုဟာက . . .”
 “ဆရာရေး . . . ဝိန်းမောင်း . . .”
 ဆိုင်းဝိုင်းက ဝိန်းမောင်းတီးတယ်။ ဇင်ထွေးကဘုမသိ ဘမသိနဲ့
 အတင်းဝင်ပြီးစွတ်ထိုးတယ်။ အဲဒီတော့မှ မောင်လှလည်း မွန်ထူပြီး
 “မေပေးလေး . . . ငါ့ကိုထိုးတယ်ပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”
 ဆိုပြီး အတင်းပြန်လိုက်ထိုးတယ်။
 “ဟာ”

သူ့သတိရလို့ ပြန်ကြည့်တော့ မျိုးမျိုးက ဆေးဘိရိတွေ လူနာ
 တင်တဲ့ခုတင်တွေတောင် တင်ပြီးနေပြီ။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါဆို . . .”

စဉ်းစားမိပြီး စင်အောက်ဆင်းပြေးဖို့လုပ်တော့ ဒိုင်ကလည်း
 သူ့ကိုအတင်းပြေးဖမ်းတယ်။ ဇင်ထွေးကလည်း အလစ်ချောင်း ရိုက်နေကျ
 ကောင်ပီပီ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ခွမ်းခွမ်းနဲ့ အတင်းဝင်သမ
 တယ်။ မောင်လှကလည်း မွန်ထူပြီး . . .

“ဟင် . . . မေပေးလေး . . . လာပြန်ပြီ လက်သီးက”

ဆိုပြီး သတိလက်လွတ် ပြန်လိုက်ထိုးတယ်။ ဇင်ထွေးကရှောင်ပြီး
 စင်ဒေါင့်မှာ သွားလှဲအိပ်နေလိုက်တယ်။ ဒါကိုမောင်လှက ကန်မယ်
 လုပ်တော့ ဒိုင်ကတားတယ်။ ဝိုင်းလယ်မှာပြန်တည်တယ်။ မျိုးမျိုးက
 မောင်လှရဲ့သဲအိတ်ကြီးဖြုတ်ပြီး ကားပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ဒါကိုမြင်တော့
 မောင်လှက . . .

“ဟိုက် . . . ငါ့ဟာ . . . ငါ့ဟာပါ . . . ပါကုန်ပြီ . . . ပါကုန်ပြီ”

မောင်လှစင်ပေါ်က ပြေးဆင်းဖို့လုပ်တယ်။ ဒိုင်ကအတင်း
 ဝင်ဆွဲတယ်။ ဇင်ထွေးကလည်း အလစ်ဝင်သမပြန်တယ်။ မောင်လှတင်းပြီး
 ဇင်ထွေးကို ပြန်လိုက်ထိုးတယ်။ ဇင်ထွေးက ရှောင်သလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့

စင်ဒေါင့်မှာ သွားလှဲအိပ်လိုက်ပြန်တယ်။
 ဝိုင်းလယ်မှာပြန်တည်တယ်။ ဂျစ်ကားကလေး ဝူးခနဲမောင်း
 ထွက်သွားတယ်။

“ကဲ . . . ပထမအချိန်ဆုံးသွားပါပြီ . . . အသည်းကောင်းလို့
 ပွဲတောင်းထားတဲ့မောင်တွေ ပါခင်ဗျား”

မောင်လှမသင်္ကာစိတ်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

ရှိနေတယ်။ မျိုးမျိုးက ဆေးခန်းဝမှာ ပြုံးပြုံးကြီးရပ်နေသေးတယ်။

အဲဒီတော့မှ မောင်လှလည်း သက်ပြင်းချနိုင်တယ်။

“မျိုးမျိုးမညာပါလား . . . တော်ပါသေးရဲ့”

ဆိုတဲ့ အသံစိတ်နဲ့ အားတွေတက်လာတယ်။ ဇင်ထွေးကို
 အပိုင်ထိုးပြီးရင် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားထဲကလို စင်ပေါ်မှာမျိုးမျိုးကို
 ပခုံးထမ်းတင်ပြီး ဂုဏ်ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်သေး။ ဘေးနားမှာလည်း
 စက္ကူစုတ်တွေဘာတွေကြပေါ့။ စက္ကူစုတ်တွေကြား မျိုးမျိုးလည်းပျော်၊
 သူလည်းပျော်ပေါ့ . . . ။ ပြီးရင် အိုဘာလျှောက်တွေနေမိမှန်းမသိဘူး။
 ရှက်ပါတယ်။ မောင်လှ ကြက်သီးတွေတဖြုန်းဖြုန်းထပြီး ရှက်ပြီးလေးတောင်
 ပြုံးမိသေး။

“ကဲ . . . ဒုတိယအချိန် ဝိုင်းလယ်မှာ ပြန်တည်မယ်”

ဂျစ်ကားက ဝူးခနဲပြန်ထိုးဆိုက်လာတယ်။ မောင်လှနဲ့ ဇင်ထွေး
 မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်တယ်။ မောင်လှက ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်း
 ပူးယောင်ပြီး ဇင်ထွေးက နဖူးမှာအာလူးသီးကြီး သီးနေပြီ။

“ဒီဂျစ်ကား ဘာလာပြန်လုပ်တာပါလိမ့်”

မောင်လှရဲ့အတွေး။

“ကဲ . . . အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြန်လွှတ်မယ် . . . ဟိုင်းယား . . .”

ဇင်ထွေးက မောင်လှတစ်ချက်အလစ်မှာ တခွမ်းခွမ်းနဲ့ ဝင်
 ထိုးတယ်။ မောင်လှလည်းတင်းပြီး အတင်းပြန်ထိုးတယ်။

ဂျစ်ကားမောင်းလာသူက ခါးတောင်းမြှောင်နေအောင်ကျိတ်ပြီး
 ဆေးခန်းခေါင်မိုးပေါ် တက်သွားတယ်။

“ထိုးပြီခင်ဗျား... နွားထိုးရင်နွားလဲ ဝါးထိုးရင်ဝါးကွဲပါ ခင်ဗျား... အခုန်အယုံ အသတ်အခတ်၊ နောက်မဆုတ်ကြပါဘူး ခင်ဗျား... ဟိုင်းယား...”

ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဟိုလူကလည်း သွပ်တွေကို စိမ်ပြေနေ ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ ဂျစ်ကားပေါ် တဖြည်းဖြည်းတွန်းချတယ်။

“ဟင်... ဟင်... သွပ်တွေတောင်ခွာကုန်ပြီ... သွပ်တွေ တောင် ခွာနေပြီ”

ဒါကိုမြင်တော့ မောင်လှမျက်လုံးပြူးပြီး စင်ပေါ်ကဆင်းပြေး ဖို့လုပ်တယ်။ ဒိုင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အတင်းလိုက်ဖမ်းတယ်။ ဇင်ထွေးကလည်း စင်ဒေါင့်ကနေ မောင်လှဖင်ကို မြောင်းခနဲပိတ်ကန်တယ်။

“ဟင်... မင်းက ငါ့ဖင်ကို ပိတ်ကန်တယ်ပေါ့လေ၊ မေပေးလေး”

မောင်လှတင်းပြီး ဇင်ထွေးကို ပြန်လိုက်ထိုးတယ်။ ဇင်ထွေးက ရှောင်သလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ စင်ဒေါင့်မှာသွားလှဲအိပ်နေလိုက်ပြန်တယ်။

“ယောက်ျားတွေက... နော်... ဝိုင်းလယ်မှာတည်မယ်...”

ဟိုလူကထုတ်တန်းတွေ တစ်ချောင်းချင်း ရိုက်ဖြုတ်နေတယ်။ အနာအဆာမရှိအောင် သံကအစမကွေးအောင် အသေအချာစိမ်ပြေနေ ပြောလုပ်တယ်။ မျိုးမျိုးကတော့ ဘာတွေသဘောကျတယ်မသိဘူး။ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေတယ်။ ဟိုလူက ယက်မတွေဆင့်တန်းတွေကို ဖြုတ်နေပြီ။

မောင်လှခမျာ ဆင်းပြေးလို့လည်းမရ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရင် လည်း အခြေအနေမလှတော့တာမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှအကြံရပြီး ပြေးလုံးသလိုဘာလိုလိုနဲ့ ဇင်ထွေးကို ပြေးဖက် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့အနားကပ်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် ငါးဇင်ရိုင်း... အခြေအနေမကောင်းဘူးကွ ... မျိုး... မျိုး... အား... ဆော် သဟ...”

သူ့စကားမဆုံးဘူး။ ဇင်ထွေးက သူ့မျက်ခွက်ကြီးကို ခေါင်းနဲ့ တစွပ်စွပ်မြည်အောင်တိုက်တယ်။ မောင်လှကလည်း လူမိုက် မဟုတ်လား။ အသားနာတာနဲ့ကျန်တာမေ့ပြီး ဇင်ထွေးနောက်စေ့ကို “အင်းဟာ...”

အင်းဟာ”ဟု ညာသံပေးပြီး တတောင်နဲ့ပြန်တွတ်တယ်။

ဒိုင်ဝင်ဆွဲတယ်။ အနောက်ဘက်ကိုမထိုးဖို့ မောင်လှကိုသတိ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ဝိုင်းလယ်မှာ ပြန်တည်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ ဆေးခန်းထဲကလူ ခေါင်တိုင်ပါဖြုတ်နေပြီ။ တိုင်ကိုအနာအဆာမရှိအောင် တိုင်ပတ်ပတ်လည်မြေပြန်တူးပြီး ရွရွလေးကိုဖြုတ်နေတာ။ မောင်လှ မျက်ရည်ဝိုင်းသွားတယ်။

သူ့အဖြစ်က ဆက်ထိုးရင်လည်း ဟိုကပြေးပြီ။ သူဆင်းပြေးရင် လည်း ဟိုကောင်က လက်သီးနဲ့ ဝင်သမလိုက် ဖင်ပိတ်ကန်လိုက်လုပ်ဦးမယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်သီးနဲ့ထိုးတာမှ တော်သေးတယ်။ နောက်က နေဖင်ပိတ်ကန်တာ သူစိတ်အဆိုးဆုံးပဲ။ ခုနကတစ်ချက်နဲ့တင် အသည်း ထဲမှာ မျက်ခနဲမျက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“ထိုးပါတယ်... ထိုးပါတယ်... အချစ်လှပွဲမို့ သည်းကြီး မည်းကြီးကို ထိုးပါတယ်... ဟိုင်းယား”

ကာလနာဒိုင်ကလည်း သူမထိုးရတိုင်းကို စွတ်အော်နေတော့ တာပဲ။

အော်သံတွေလည်း နားထဲမှာ ဆူညံနေတယ်။ သူထိုးနေတာ ထိလား၊ မထိလားတောင်မသိဘူး။ တစ်ဘက်ပိတ်နေတဲ့မျက်လုံးက မျက်ရည် တွေဝိုင်းနေသေးဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။

ဟိုကောင်ဇင်ထွေးကိုလည်း ညှိမရ။ စင်ပေါ်ကပြေးဆင်းလည်း မရနဲ့ သတိလက်လွတ်ကို လုပ်နေမိတော့တာပါပဲ။

“နားမယ်ခင်ဗျား... ဒုတိယအချိန်နားပါမယ်”

အနောင်ဇာကြေညာသံနဲ့အတူ ဂျစ်ကားလေးရဲ့ဝှေးခနဲ အော်သံ ကြားရတယ်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ဆံပင်တလွင့်လွင့်နဲ့ ပြုံးပြုံးကြီးပါသွားတဲ့ သူတို့ရဲ့နတ်မိမယ်။ အနိုင်ရရင်ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်၊ စက္ကူစုတ်တွေကြဲပြီး အောင်ပွဲဆင်မယ်လို့စိတ်ကူးထားတဲ့ အလှပလေး။ ကိုယ့်မျက်စေ့ရှေ့မှာတင် သူများပြောင်ကြီး ဝင်သမသွားတာတွေ လိုက်ရတယ်။ အရင်ဆေးခန်းနေရာ လေးကို ပြန်ဝေကြည့်တယ်။ ပတ်တီး၊ ဝှမ်း၊ အစုတ်အပြတ်ကလေးတောင်

မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီဆေးခန်းနေရာမှာ ဝင်ထိုင်နေတဲ့ မုန့်ပိန့်စေ့သည် ကုလားမကြီးတစ်ယောက်သာ ထီးထီးကြီးတွေ နေရတယ်။ မောင်လှရဲ့ ဖူးယောင်မျက်ဝန်းကြားက မုန့်ပိန့်စေ့လောက်ကြီး ထွက်ကျလာတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ တစ်သက်လုံးမွေးလာတဲ့ကြက်၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင် သူများရိုက်သတ်သွားတာ။

x x x x x

ဒါဟာကမ္ဘာကျော်စစ်တုရင်သမားနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်ထဲ ကစားသွားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကစားကွက်နဲ့ အတူတူပါပဲ။

မိန်းကလေးတွေမှာ သာမန်မမြင်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်တိုက်ကွက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဪ... မောင်လှခမျာ ဖူးလို့ယောင်လို့၊ ဇင်ထွေးခမျာလည်း နံရိုးတွေနိမ့်လို့၊ ယှဉ်ပြိုင်ရတာက သူတို့နှစ်ယောက်၊ နိုင်သွားတာက နောက်တစ်ယောက်။

ဒီလိုပါပဲ။ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက အကွက်ရွေ့လို့ကောင်း ကြပါတယ်။

ဪ... စပွန်ဆာတွေ။ စပွန်ဆာတွေ။ ခေတ်ကိုက စပွန်ဆာ ခေတ်ဆိုတာကိုးဗျ။

မိန်းကလေးတွေများ အဝတ်အစားစပွန်ဆာ၊ ကားစပွန်ဆာ၊

တိုက်ခန်းစပွန်ဆာ၊ တယ်လီဖုန်းစပွန်ဆာနဲ့ ဘာမှမဝတ်ထားရင်တောင် ဆင်ပေးမယ့်စပွန်ဆာတွေက အများသား။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းလို့လဲ မထင်လိုက်ပါနဲ့။

ကဲ... အခုတော့ ကိုယ့်လူကောင်းမှုနဲ့ ကောင်မလေးက နာမည် ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေပါပြီ။ ဝမ်းမသာပါနဲ့ဦး။ သူ့ဘယ်ကိုအကွက် ထပ်ရွှေ့နေလဲဆိုတာလဲ လေ့လာကြည့်ပါဦး။

မိန်းမတွေရဲ့မာယာကိုသိရင် လူ့လောကစာမေးပွဲမှာ အမှတ် ကိုးဆယ်နဲ့ ဂုဏ်ထူးတန်းနေပါပြီ။

x x x x x

ကျွန်တော် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေနဲ့ စကားပြောလေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အတွေးအခေါ်၊ သူတို့ရဲ့ခံယူချက်ကို အမြဲတစေ တလေးတစား နားထောင်လေ့ရှိပါတယ်။

တစ်ခါကပေါ့...

“သမီးဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အင်း... သမီးကတော့ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေစိတ်မပါဘူး၊ စီးပွားရေးပဲလုပ်ချင်တယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်၊ အရင်းအနှီးကလည်း မရှိသေးဘူးလေ”

ကျွန်တော်သူ့ကိုရှင်းပြတယ်။

“သမီး... အခုခေတ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ လွယ်လွန်းပါတယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းခွဲရှိရုံနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးချက်ပြီး ရောင်း

စားလို့ရတယ်... ကုတီရုံပုံစံ ဆိုတာလေးကိုပြောချင်လို့ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမတို့ရဲ့အလှဟာ ဥစ္စာပစ္စည်းကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ မိန်းမရဲ့အင်အားငါးပါးထဲမှာကို အဆင်းလှခြင်းဆိုတာ နံပါတ်တစ်ပါး။ မိန်းမအင်အားငါးပါးကို ဒီလိုဆိုထားပါတယ်...

- ၁။ အဆင်းလှခြင်း
 - ၂။ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိခြင်း
 - ၃။ ဆွေမျိုးအားကောင်းခြင်း
 - ၄။ သားမွေးဖွားခြင်း
 - ၅။ အကျင့်သီလရှိခြင်း တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။
- အဲဒီငါးပါးထဲမှာ အဆင်းလှခြင်းဟာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆက်ပြောမှာကတော့ကုတီရုံပုံစံ ဆိုတာလေးပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့အလှဟာ စီးပွားဥစ္စာကို တိုးတက်စေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံတန်ရုံပဲကောင်းပါတယ်။ တချို့မိန်းမများကျတော့ ကိုယ်နဲ့လိုက်မှန်းမသိ မလိုက်မှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ရဲ့အရေပြားပေါ်ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ဖုံးရမှန်းမသိဘဲ ကိုးရိုးကားယားနဲ့ အင်မတန်အကြည့်ရဆိုးမျိုးတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေကို မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားတွေမှာ မတွေ့ချင်မှအဆုံးပေါ့။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သူတွေကတော့ ထားပါတော့ဗျာ။ သူတို့က တော့ တစ်သက်မှတစ်ခါ ဆောင်ရတာကိုး။ မင်္ဂလာပွဲတက်လာသူတွေက ကိုယ်လဲဆောင်ရတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးအဲဒီဝတ်စုံတွေကို မင်္ဂလာ ပွဲကလွဲပြီး ဘယ်ပွဲမှာမှဝတ်လို့မရဘူး။ မိတ်ကပ်ကအဝ အားလုံးပုံစံ တစ်မျိုးတွေ။ အပြင်မှာတွေ့တာနဲ့ "ဪ... ဒါမင်္ဂလာပွဲသွားမှာပါလား"

ဆိုတာကိုသိရတယ်။

တချို့ကလည်းလိုက်ပါ။ လှပါရဲ့။ တချို့ကျတော့လည်း လူကမည်းမည်းဝဝကြီး စကပ်လိုလို ဂါဝန်လိုလိုအတွဲအဝပ် အဖြူဝမ်း ဆက်ကြီးဝတ်ထားတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ကွဲမကြီး ခြင်ထောင်ချထားတဲ့အတိုင်း။

တချို့ကလည်း ပိန်ပိန်၊ ဝတ်ထားတာကရွှေရောင်ကိုယ်ကြပ်၊ ဝါဏ်တောင်ခေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီးစီးပြီး မရှိရှိရာကောက်တင် ထားသေး။ ဒီကြားထဲ မာမိများ ပြင်ဆင်ခြယ်သပေးလိုက်တဲ့ ဆံထုံးတော်ကြီးကလည်း ထိန်းရသေးဆိုတော့ ဈေးထဲမှာအလေးခိုးပါတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတဲ့ ဈေးသည်မက ဗန်းရွက်ပြီး ဈေးကောက်ရုံးကို ကမန်းကတန်း ပြေးချသွား ရသလိုကြီး။ ခေါင်းကြီးတွေရွံ့စောင်းလို့။

မိန်းကလေးပဲ။ လှချင်တာပဲ။ မြင်ကြပါ။ ဝါပေမယ့် လှချင်ရုံ တစ်ခုနဲ့ ဒုက္ခမခံပါနဲ့။ ဝတ်ထားရင်တော့ လှပါရဲ့။ ထိုင်မရ ထမရ၊ အိမ်သာတက်ရင်တောင် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ဝတ်စုံမျိုးတွေ မဖြစ်စေချင်တာပါ။

ကဲ... ကျွန်တော် ကြံဖူးတာလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်။ စကပ် ပုံပြင်လေးပါ။

ခေတ်ကာလက မကြာခဏဆိုသလို ပြောင်းလဲနေတဲ့အတွက် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ပြောင်းလဲနေတတ်ပါတယ်။

တော်ကြာကျင်းဘောင်းဘီ၊ တော်ကြာစကပ်၊ တော်ကြာချက်ပြုတ်စသည်ဖြင့် ခဏချင်းခဏချင်းဆိုသလိုကို ပြောင်းလဲလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲကမှ ဘယ်သူက ဘယ်လိုတီထွင်လိုက်မှန်းမသိတဲ့ ထဘီစကပ် အကျပ်တွေ ပေါ်လာပါတော့တယ်။ လှပါပေတယ်။ ကြည့်ရှုလို့လည်း ယဉ်လှပါတယ်။ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ခြေသလုံးသားဖွေးဖွေးသွားတာကိုက ပညာအဖြစ်လှပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာမှ မိန်းကလေးများ ခန္ဓာကိုယ်အလှပိုပေါ်လွင်စေချင်လို့ ထင်ပါတယ်။ တင်ပါးကနေကပ်သပ်ပြီး ကြပ်ချလာလိုက်

တာ ခြေမျက်စိအထိပါပဲ။ အဲဒီကမှ ကိုယ်သန်ရာ အရှေ့ခွဲသူကခွဲ၊
ဘေးခွဲသူကခွဲ၊ အနောက်ခွဲသူကခွဲနဲ့ စကွဲတော့တာပါပဲ။

ကားဂိတ်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်နေတဲ့တစ်ယောက်က နောက်ခွဲပါ။
ရုံးဝန်ထမ်းလေးပဲ ထင်ပါတယ်။ ဝတ်စုံက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးပါ။ ဒါပေမယ့်
သူဝတ်လာတဲ့စကပ်က သိပ်ကျပ်လွန်းနေတော့ ခြေလှမ်းက ခပ်ကျဲကျဲလှမ်း
မရဘဲ တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ လျှောက်လာရပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ယိုးဒယားလုပ်
ဖိနပ် ခုံအထူကြီးစီးထားတဲ့အပြင် လက်ထဲမှာလည်း လက်ဆွဲဘိတ်ထမင်းဘူး၊
လက်ကိုင်ပဝါဘာညာသာရကာ ခုံအောင် ပါပါသေးတယ်။ ရုပ်ကလည်း
မဆိုးတော့ ကားဂိတ်မှာ ကားစောင့်နေသူ သင်္ကောင့်သားများက သူ့ကိုပဲ
ပစ်မှတ်ထားကြတယ်။ အချိန်ကလည်း ရုံးဆင်းချိန်ဆိုတော့ စည်ကားပေါ့။
ဒါကို ကောင်မလေးကလည်း ရိပ်မိတယ်ထင်ပါတယ်။

ဟိုဘက်တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက်။ ဒီဘက် တုန်တုန်
တုန်တုန်နဲ့လျှောက်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းကို ယောက်ယက်ခတ်နေ
ပါတယ်။ (ဟန်ရေးပြနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။)

“လာနော်. . . လှည်းတန်း. . . ဆင်ရေတွင်း. . . သမိုင်း. . . အင်းစိန်.
လိုက်ရင်လာ. . . လိုက်ရင်လာ. . . ချောင်တယ် . . . မြန်တယ်. . . အခု
ထွက်မယ်. . . တော်ကြာထွက်မယ်. . . ထွက်ချင်မှလည်းထွက်မယ်. . .”

ဗိုက်ပူလို့ခေါ်တဲ့ ချက်ပလက်ကားစိမ်းကြီးတစ်စီး ဂိတ်ကိုထိုး
ဆိုက်လာပါတယ်။ ကောင်မလေးက ပြေးသွားတယ်။ အနောက်ပေါက် ကမ္ဘာ
ကားပေါ်တက်ဖို့ ခြေနှင်းခုံကို ခြေလှမ်းတင်ပါတယ်။ စကပ်က တအား
ကြီးကြပ်နေလို့ သူ့ခြေထောက်ကို ဘေးကားပြီး ထပ်တင်ကြည့်ပါတယ်။
ဖိနပ်ကြီးက ထူနေတော့ ကားရဲ့ခြေနှင်းခုံပေါ် ခြေထောက်ကမရောက်ပါဘူး။

“မောင်း. . . ဆရာရေး. . . နောက်ကားလိုက်လာပြီ”

သူကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ကားကဝှဲခနဲ မောင်းထွက်သွားပါတယ်။
ကားလည်း ရုတ်တရက်လှမ်းထွက်သွားရော ကောင်မလေးပုံက ကားဘီး
မြင်ရင် သေးဝင်ပေါက်တတ်တဲ့ ခွေးမွေးပွလေးလို ခြေတစ်ဘက်ထောင်ပြီး
ကားယားကြီးကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

သူ့ခမျာကားပေါ်မရောက်ဘဲ ရွက်ကိုးရွက်ကန်းနဲ့ ကျန်နေ
ခဲ့ပါတယ်။ ပလက်မောင်းပေါ်တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ ပြန်တက်လာပါတယ်။
ပြီးတော့ လေဖြတ်ထားတဲ့ နတ်ကတော်လို တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့
လမ်းလျှောက်ရင်း ကားပြန်စောင့်ပါတယ်။

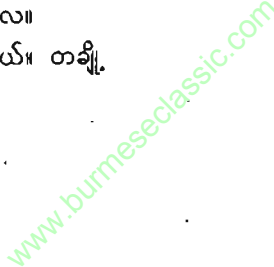
“လိုက်ရင်လာ. . . လိုက်ရင်လာ. . . အင်းစိန်. . . အင်းစိန်. . .”

ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြန်ပါတယ်။ ဘီအမ်ကားကြီးပါ။
ကောင်မလေး တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ ပြေးသွားတယ်။ ခုနကအတိုင်း ကား
ပေါ်ခြေတစ်ဘက် လှမ်းတင်ပါတယ်။ စကပ်ကကြပ်၊ ဖိနပ်ကလည်းထူတော့
ခြေထောက်က တင်လို့မရပါဘူး။ သူ့ခမျာ ညာဘက်မရတော့ ဘယ်ပြောင်း
ကြည့်တယ်။ မိလူမိခင်မှာ ဖိနပ်ကတစ်ပြီး တင်မရပြန်ပါဘူး။ တစ်ယောက်
တည်းအလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူ့ကို လူတွေက သတိထားမိပြီး ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြပါတယ်။ တချို့ကလည်း ခိုးရယ်နေကြပါပြီ။ ကောင်မလေးကလည်း
ဇွဲကလည်း မပေါ့ပါဘူး။ မရရအောင်တက်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား
လားတော့ မသိပါဘူး။ ခြေတစ်ဖက်စီတင်မရတဲ့အဆုံး ခြေနှင်းခုံ ပေါ်
ဥူးနှစ်ဘက်တင်လိုက်ပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဥူးနှစ်ဘက်တင်ပြီး ဘယ်လိုမှ
ပြန်ထလို့မရတော့ပါဘူး။ ဘီအမ်လက်တန်းကလည်း မြင့်နေတယ်လေ။
ဒါနဲ့ပြန်ဆင်းပါတယ်။ တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ကားခြေနှင်းခုံကို ဖင်ထိုင်ချဖို့
ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကားခြေနှင်းခုံက ပေနေတော့ သူ့စကပ် အလှ
ပျက်မှာစိုးလို့ထင်တယ်။ ထိုင်ရကောင်းနိုး၊ ထရကောင်းနိုးနဲ့ ကုန်းကုန်း
ကွဲကွဲကြီး ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ နောက်. . . အသေအချာ ထိုင်ချမယ်
လုပ်မှ. . .

“ဆွဲဆရာရေး. . . လူပြည့်ပြီ. . . ရှေ့မှတ်တိုင်မှာထပ်တင်မယ်”

သူ့ လေထဲမှာ တစ်ဝက်ထိုင်ချိန်မှ ကားကလေးက ဝှဲခနဲ မောင်း
ထွက်သွားပြန်ပါတယ်။ ကောင်မလေးခမျာ လမ်းမပေါ် ဖင်ကြီးပေးပြီးကျန်
ခဲ့တယ်။ တိုးလိုးတန်းလန်းမှ တကယ့်တိုးလိုးတန်းလန်းကြီး။ လမ်းမ
လယ်ခေါင်ကို အိမ်သာဘယ်လိုတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သရုပ်ပုံမျိုးလေ။

သူ့ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး လူတွေကဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ တချို့

အားနာတတ်သူတွေကတောင် ခိုးရယ်မိကြပါတယ်။

ကောင်မလေးခမျာလည်း ရွက်ရွက်နဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြန်တက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုင့်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ လူတွေကလည်း ဘယ်လောက်ထိလဲဆို ပလက်ဖောင်း ဘေး၊ ကားစောင့်နေသူတွေကပါ ကိုယ်သွားရမယ့်နေရာ၊ ကိုယ်စီးရမယ့်ကား လာတာတောင် မသွားသေးဘဲ ကောင်မလေး ကားပေါ်ဘယ်လိုတက်မယ် ဆိုတာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ အချိန်ကလည်း ရုံးဆင်း ချိန်ကြီးလေ။

“လှည်းတန်း... လှည်းတန်း လိုက်ရင်လာ... လိုက်ရင်လာ”
ဗိုက်ပူအစိမ်းကြီး စောင်းငမ်းစောင်းငမ်းနဲ့ အိမ်ရှေ့ရရ ဝင်လာ တယ်။ ကောင်မလေး ကားဆီပြေးသွားပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခြေတစ်ဖက် စောင်းငမ်းပြီး မျက်နှာရွံ့သည်အထိ ကြိုးစားတယ်။ အဆင် မပြေဘူး။ ဒါနဲ့ ဖူးနှစ်ဖက်တင်ပြီး ကုန်းထဖို့လုပ်တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စကပ် ကလည်း တုတ်၊ လက်တန်းကလည်းမြင့်တော့ ထလိုကိုမရတာ။ ဒါနဲ့ ကားအောက်ပြန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ခြေနှင်းခုံကိုဖင်ထိုင်ပြီး တက်ဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် စကပ်နှမြောလို့ထင်တယ်။ ပြင်ပြီးမှထိုင်ချဘူး။ နောက် ရလို့ရငြား အောက်ကနေ ခြေနှင်းခုံပေါ်ရောက်အောင် ခြေနှစ်ဘက် စုံခုံကြည့်တယ်။ ဖိနှပ်ကလည်းမြင့် စကပ်ကလည်းတုတ်တော့ ခြေနှင်းခုံ ပေါ်မိဖို့ မပြောနဲ့ တစ်ထွာတောင် မတက်ဘူး။ နှစ်ချက်သုံးချက်ခုံကြည့် တယ်။ လူတွေကလည်း သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းပြီးရယ်နေကြတယ်။ ကောင်မလေး လည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရတယ်။

ဟိုဘက်လှည့်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်နဲ့ ကားပေါ်ဘယ်လို တက်ရမယ်ဆိုတာ ကြံစည်နေပုံရတယ်။

“မောင်း... ဆရာရေး... လူပြည့်ပြီ... မောင်း”

ကားကလေးက ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားပြန်တယ်။ ကောင်မလေး ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားပေါ်ပါမသွားပါဘူး။ သူ့ခမျာလည်း လူတွေဝိုင်း ကြည့်နေတာသိတော့ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ပလက်မောင်းပေါ်ပြန်တက်လာ တယ်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်ဘယ်လိုရောက်အောင် တက်ရမယ်ဆိုတာ အသေ အချာ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ ခေါင်းကိုင့်၊ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ငြိမ်နေတယ်။

ကြည့်ရှုနေတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း ဒီကောင်မလေး ကားပေါ်ဘယ် လိုရောက်အောင် တက်မယ်ဆိုတာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြတယ်။ တချို့ လူတွေဆို နောက်ရောက်လာတဲ့ လူတွေကိုပါ လက်တို့ပြီး စောင့်ကြည့်သွား ဖို့တောင် မြူးဆွယ်ကြတယ်။

“အင်းစိန်... အင်းစိန်... ရောက်တယ်... ရောက်တယ်”

ကားတစ်စီး ဝှူးခနဲ ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ဘီအမ်ကားကြီးပါ။ လူတွေ အားလုံး ကောင်မလေး ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်စိတ်နဲ့ ကြည့်နေကြ တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ကုတ်ပြီး ကြိုတင်ရယ်ဖို့လုပ် တယ်။

ဒါပေမယ့် မရယ်လိုက်ရပါဘူး။ ကောင်မလေးက အရင်အခါတွေ လို ကားပေါ်တက်ဖို့ အမျိုးမျိုးမကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းငြိမ်ပြီး ရပ်နေပါ တယ်။ လူအားလုံးကလည်း ကောင်မလေး ကားပေါ်မတက်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရပါပြီ။

“ထွက်မယ်... ထွက်မယ်... လိုက်ရင်လာ... လိုက်ရင်လာ”

စပါယ်ယာရဲ့လော်ဆော်မှု။ ကားလေးထွက်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ရုန်းကန်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ အားလုံးဟာခနဲဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ ကောင်မလေး ကားပေါ်ရောက်သွားပါပြီ။

လွယ်လွယ်လေးပါ။

ကားလည်း ဝှူးခနဲထွက်ခါနီးမှ ဝိုင်းစပ်စုနေကြတဲ့ ပရိသတ်ရှေ့မှာ တင် စိနပ်ကိုချွတ်၊ လက်တစ်ဘက်နဲ့ ကျန်းကောက်လိုက်ပါတယ်။ နောက် ကော်ပီကို “အင်းဟာ” ဆိုပြီး ဆွဲမပြီး ကားပေါ်ဒုန်းဝိုင်းပြေးတက်သွားတော့တာ ပါပဲ။ သူ့လည်းကားပေါ်ရောက်ရော ရုန်းကန်လှဖြစ်နေတဲ့ကားကလေးက ဝှူးဆိုမောင်းထွက်သွားတော့တာပါပဲ။

ဝိုင်းရယ်ဖို့ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်အားလုံး ဟာခနဲဟင်ခနဲဖြစ်ရင်း စကားတောင်ထပ်မဆက်နိုင်ပဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြက်သေသေကျန် ရစ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဟော... ဒါကျအလွယ်သား။

x x x x x

www.burmeseclassic.com

လှအောင်တော့ ဝတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အလှအတွက် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုအကွပေးတာ မိန်းမတွေပါ။ လှမယ်ဆိုရင် စကပ်အောက်ခြင်းတောင်း
ကြီးအုပ်ပြီး ဝတ်ခိုင်းလည်းဝတ်ကြပါတယ်။ ရှေးခေတ်အင်္ဂလိပ်မတွေကို
ကြည့်ပါ။ သူတို့ရဲ့စကပ်အောက်မှာ ခြင်းတောင်းကြီးတစ်ခု ပါပါတယ်။
ဒါမှလဲ သူတို့စကပ်က ဖောင်းပွမှာကိုး။

x x x x x

နွားနိုးသောက်ချင်ရုံနဲ့ နွားမမွေးပါဘူး။
နွားမွေးတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေကလည်း နို့ညှစ်ချင်ကြသူတွေချည်းပါ။

ပဲ။

x x x x x

တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း စကားလေးတစ်ခွန်း၊ အပြုအမူလေးတစ်ခု ဟာ လူတွေရဲ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က “လှလား”လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသား “မလှဘူး” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစကားဟာ သူမအတွက် ဘယ်လောက်ထိ အသည်းနှာစရာဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူး။

“ရှင်မှာ ညီမတွေ၊ အစ်မတွေမရှိဘူးလား၊ ရှိလျက်သားနဲ့ ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောရက်သလား”

စသည်ဖြင့် အကြီးအကျယ်ရန်တွေ့တာ အံ့အားသင့်လောက် အောင် ခံလိုက်ရပါတယ်။ “မလှဘူး” ဆိုတဲ့စကားတစ်လုံးဟာ သူမအတွက် ဘယ်လောက်အထိများ အခံရခက်စရာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့စကားတစ်လုံးနဲ့ ဘဝပြောင်းသွားသူ တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုအောင်ရွှေပါ။

ကိုအောင်ရွှေ အရင်က ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ နေတယ်လို့သိ ရပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပါပဲ။ အသောက်အစားကင်းသလို မိန်းမကိစ္စလည်း ရှင်းပါတယ်။ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နဲ့ မည်းမည်းဝဝကြီးမို့လို့ ကောင်မလေးတွေကလည်း လက်ရှောင်တာဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ မြို့လယ်ခေါင်မှာမွေး၊ မြို့လယ်ခေါင်မှာကြီးတဲ့ တကယ့်ရန်ကုန် သားအစစ်ပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ သူက ကျွန်တော်တို့ ယခင်နေထိုင်ရာ ကြီးကုန်း ရပ်က အပျိုကြီးမဆင့်နွယ်ကို လာကြိုက်နေပါတယ်။

မဆင့်နွယ်က အပျိုကြီးသာဆိုပါတယ်။ အသက်ကတော့ သိပ် မကြီးသေးပါဘူး။ ရုပ်ရည်ကလည်းသင့်တင့်ပြီး အနေအထိုင်သိုသိပ်လှပါ တယ်။ သူ့ကို အရပ်ထဲက ကြိုက်ချင်သူတွေများပေမယ့် (ကိုယ်လည်း ပါတယ် ဟီး.. ဟီး) သူက ရန်ကုန်မြို့ကြီးသားကိုအောင်ရွှေကိုမှ အလေး ပေးသူပါ။

ဒါကလည်း သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။ အပျိုကြီးများဟာ သူတို့ရွယ်တဲ့ တန်းတူတွေကိုသာ အများအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသလို စီးပွားရေးရာ အနေနဲ့ တောင့်တင်းခိုင်မာသူကိုသာ ပိုပြီးမျှော်လင့်တတ်ကြလို့ပါပဲ။

ကိုအောင်ရွှေကလည်း မချမ်းသာရင်တောင် မဆင်းရဲဘူးလေ။ အဲ ဒါကြောင့် မဆင့်နွယ်က ကိုအောင်ရွှေကို အခွင့်အရေးပိုပေးတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ကိုယ့်လူကိုအောင်ရွှေက ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးလေ။ မဆင့်နွယ်ကို ကြိုက်နေတာမှန်ပေမယ့် ဖွင့်တော့မပြောရဲ ရှာဘူး။ မဆင့်နွယ်ကလည်း အမျိုးမျိုးမြောင်းဖောက်ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုအောင်ရွှေက ရေစီးမသန်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ မဆင့်နွယ်ခမျာ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုအောင်ရွှေက တုံ့နိဘာဝေ။ ဒါကြောင့်နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရပ်ကွက်ထဲလမ်းထဲ တတ်တဲ့ငွေ့နေပေမယ့် အထမမြောက်ကြရှာ ဘူး။ ကိုအောင်ရွှေကလည်း မဆင့်နွယ်ကို နေ့စဉ်အကြိုအပို့လုပ်နေပေမယ့်

www.burmeseclassic.com

စကားဦးတော့ မသန်းရဲရှာဘူး။

“ငါ. . . ငါဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမှာလဲဟင်”

“တစ်နေ့.နေ့တော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

နေ့တိုင်းလမ်းထဲမှာ တွေ့တွေ့နေတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့တောင် ညီအစ်ကိုလိုဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုအောင်ရွှေက မဆင့်နွယ်ကို လိုက်ပို့တိုင်း အိမ်ထဲလိုက်မပို့ပဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ လမ်းခွဲနေကျလေ။ ဒါကြောင့် ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း သူတို့ရဲ့အချစ်ပုံပြင်ကို ကျွန်တော်တို့ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးနဲ့ မြင်နေကြ။

သူက အကြံဉာဏ်တောင်းတိုင်း ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုအကြံပေး တိုင်း ဖြစ်မလာတော့ အထက်ပါအတိုင်းသာ ပြောနိုင်ပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်နေ့နေ့ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုအောင်ရွှေနဲ့ မဆင့်နွယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်

တို့အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းခွဲတဲ့နေ့ပါပဲ။

“အိမ်လိုက်ခဲ့လေ. . . ရောက်ဖူးအောင်ပေါ့”

ကိုအောင်ရွှေကလည်း မငြင်းဘူး။ မဆင့်နွယ်ခေါ်ရာ လိုက်ပါသွား တော့တယ်။

မဆင့်နွယ်တို့အိမ်က အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် သစ် သားအိမ်၊ ခပ်လတ်လတ်ကလေးပါ။

“အိမ်ထဲဝင်ထိုင်လေ. . . အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုအောင်ရွှေက ခေါင်းညိတ်ပြီး အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ မဆင့်နွယ်က သူ့ဘာသာသူ့အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားဝင်လဲတယ်။

အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲရယ်။ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ကိုအောင်ရွှေက ပိုဆိုးသေး။ အိမ်ဧည့်ခန်းထဲကြောင်စိစိနဲ့

တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ မဆင့်နွယ်ကိုစောင့်နေရှာတယ်။ နံရံမှာကပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ဓာတ်ပုံတွေကုန်သွား

တော့ အိမ်အဆင်အပြင်ကို လိုက်ကြည့်တယ်။ အဲဒါလည်း ကုန်သွားတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်တယ်။

“ငါ့များ လူတွေတွေ့ကုန်မလား”

ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် မော့ကြည့် တယ်။ အိမ်မိုးထားတာက သူတို့တွေနဲ့မတူတော့ မျက်မှောင်ကျွမ်းသွား တယ်။

“အေး. . . ဒါဘာပါလိမ့်. . . ခနီလား. . . သက်ကယ်လား”

သူမရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။ တွေ့နေကျမဟုတ်တော့ ရုတ်တရက် မခွဲခြားနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်တယ်။

အိမ်ကြမ်းခင်းက အနည်းငယ်ကျနေတယ်။ အဲဒီဟနေတဲ့ကြမ်းခင်း ပေါက်ကနေ အောက်ကိုငုံ့ကြည့်တယ်။ အိမ်အောက်မှာတောင်ပို့လေး

တစ်ခုတွေ့တော့ ထူးဆန်းသွားတယ်။ တောင်ပို့ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ ဘာတွေထွန်းထားတဲ့ အရိပ်အယောင်မျိုး တွေ့ရတာကိုး။ ဒါကြောင့်

“ဘာပါလိမ့်”

ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ အသေအချာငုံ့ကြည့်တယ်။

“အလိုလေး. . . တောင်ပို့ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ဝှစ်ဝှစ်အ ကောင်တွေပါလား”

သူက တစ်သက်လုံး တိုက်ခန်းနေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီအကောင်မျိုး မတွေ့ဖူးဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကမန်းကတန်းအသံနဲ့

“မဆင့်နွယ်. . . မဆင့်နွယ်. . . ဒီမှာမေးစရာရှိလို့. . . လာ. . . လာပါဦး. . .”

မဆင့်နွယ်က အဲဒီအသံလည်းကြားရော အကျီလဲလျက်နဲ့မို့ ထဘီရင်လျားနဲ့ ထွက်လာတယ်။ ဖရိုဖရဲနဲ့ပေါ့။ မဆင့်နွယ်ကိုအဲလိုပုံမျိုးနဲ့

မြင်တော့ ကိုအောင်ရွှေ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားတယ်။ ကယောင်ကတမ်း နဲ့ ထိုးထားတဲ့လက်ညှိုး မိုးပေါ်တက်သွားတယ်။

“ဒါ. . . ဒါ ဘာလဲဟ. . .”

“ဖက်”

မဆင့်နွယ်ဆံပင်လေးကိုက်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်။
“ဪ... ဖက်... ဖက်တဲ့လား... ဒါ... ဒါဆို... ဒါက ဂလု”
မဆင့်နွယ် ကိုအောင်ရွှေညွန့်ပြရာ အိမ်အောက်ငုံကြည့်တယ်။

မုက်လွှာလေးချကာ တစ်ခွန်းထဲပြန်ဖြေတယ်။

“ခြ”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ညားသွားကြလေသတည်း။

x x x x x *

မိန်းမတွေမှာ ကရုဏာတရား ကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် သနားခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး မိန်းကလေးတွေမှာ ပိုပြီးတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခုခုအရေးပေါ်ဖြစ်တိုင်း သူတို့နှုတ်ဖျားက “သနားပါတယ်ဟယ်” ဆိုတဲ့စကားမျိုး အမြဲတစေ လျှံကျနေတတ်ပါတယ်။

ဒီလိုသနားကြင်နာစိတ်ဖြစ်ပေါ်တတ်တာ၊ အသည်းငယ်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ (ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ အသည်းနဲ့ သနားကြင်နာခြင်းက ဆက်စပ်နေမယ်လို့ ယူဆပါတယ်)

မယားခုနစ်မျိုးရှိတယ်။

၁။ သူသတ်နဲ့တူသော မယား

၂။ ခိုးသူနဲ့တူသော မယား

၃။ အရှင်သခင်နဲ့တူသော မယား

၄။ အမိနှင့် တူသောမယား

၅။ နှမနှင့်တူသော မယား

၆။ အဆွေခင်ပွန်းနှင့်တူသော မယား

၇။ ကျွန်မနှင့်တူသော မယား

အဲဒီ(၇)မျိုးမှာ အပေါ်သုံးမျိုးမှအပ ကျန်လေးမျိုးဟာ သနားကြင်နာခြင်းအပေါ် အခြေခံပါတယ်။ ဒါကလည်း မိမိလင်ယောက်ျား၊ မိမိရဲ့အမျိုးသားအပေါ်မှာ ပြောတာပါ။

အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေမှာလည်း သနားကြင်နာစိတ် ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တလွဲတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်။ ရိုက်ကွင်းတစ်ခုမှာပါ။

ရိုက်ကွင်းတွေဘာတွေ ကျွန်တော်လိုက်လေ့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို မကိုးမကားတွေမြင်ရရင် အသည်းယားလွန်းလို့ပါ။ ပါဝင်သူတွေရဲ့ မကိုးမကားနဲ့ လာကြည့်ကြတဲ့ပရိသတ်တွေရဲ့ အလုပ်ရှုပ်မှုကို မြင်မရ ကြည့်မရ လို့ပါ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က ဟာသနဲ့ အက်ရှင်တွဲဖက်တဲ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ပါတယ်။ ရိုက်ကွင်းတည်တာကလည်း လူမရှုပ်တဲ့ နေရာမျိုး ရွေးတည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းရှိတဲ့အသံကြားရင် နီးစပ်ရာနဲ့ကို စည်ကားမြဲပါ။

လာကြည့်တဲ့ပရိသတ်ထိန်းရ ပါဝင်တဲ့သရုပ်ဆောင်ကြည့်ရနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါတော့တယ်။ ဒါရိုက်တာကလည်း ဟာသနဲ့ အက်ရှင်တွဲဖက် ထားတဲ့အတွက် ဟာသကို အလေးမသာဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို လာကြည့်ခိုင်းပါတယ်။

ဇာတ်ဝင်ခန်းအရာ မင်းသမီးကို လူကြမ်းက ဆွဲခေါ်သွားတာကို မင်းသားက ချောင်းရိုက်ရမှာပါ။ ချောင်းရိုက်တာကလည်း ခိုးရိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ထားတဲ့ကားအောက်ကနေ မိချောင်းတက်တက်ပြီး တစ်ဘက်က လူဆိုးကို ထွက်ရိုက်ရမှာပါ။

“ရိုက်မယ်”

ဒါရိုက်တာအော်သံကြားတာနဲ့ အားလုံးအသင့်ပြင်ကြပါတယ်။

“ဖိုက် ဖိုး သရိုး တူး ဝမ်း . . . အက်ရှင်”

ဆိုတာနဲ့ မင်းသားက သူ့လုပ်ရမယ့်အတိုင်း မိချောင်းတက်နဲ့ ကားအောက်ကို တွားသွားပါတယ်။

“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း . . . မင်းသားကို မြေကြီးပေါ် မှောက်သွားခိုင်းရတယ် . . . ဟယ် . . . လက်တွေပေါက်ပြဲကုန်မှာပေါ့”

“ကပ် . . . ကပ် . . . အသံတွေ ခဏလေးငြိမ်ထားပေးပါ . . . ပြန်စမယ်”

မင်းသားက နေရာပြန်ယူပါတယ်။ ပြောနေတဲ့မိန်းမကြည့်တော့ လေးဆယ်ကျော်ကြီးပါ။ ဒါထက်ဆိုးတာက မည်းမည်းဝဝကြီးပါ။

မင်းသားက သူ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်တယ်။

“ဟယ် . . . ဟယ် . . . လုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းသားလေး သနားပါတယ် ဟယ်၊ ဒါရိုက်တာခိုင်းတာလုပ်နေရတယ်၊ ဘာလို့လုပ်တာလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့ လား”

“ကပ်ကပ် . . . အသံတွေပါနေပြန်ပြီ၊ အားလုံးခဏလေးငြိမ် ငြိမ်နေပေးကြပါ၊ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာပါခင်ဗျား၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အောင်မင်း . . . လူတွေကို နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

အော်နေတာ ခုနက မိန်းမကြီးပါပဲ။ ဘယ်လိုမှမရတော့တဲ့အဆုံး ရှုတင်အဖွဲ့က လူတွေကိုပြောပြီး ပရိသတ်တွေကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းရတယ်။

“ကဲ . . . အနောက်ကို နည်းနည်းလောက် ဆုတ်ပေးကြပါခင်ဗျား . . . ဒီမှာရိုက်လို့မရတော့လို့ပါ . . .”

အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ခုနကမိန်းမကြီးလည်း ပေကပ်

ကပ်နဲ့ အနောက်ဆုတ်သွားတယ်။

“ကဲ . . . ပြန်စမယ် . . . မင်းသားနေရာပြန်ယူပါ”

မင်းသားက သူ့နေရာသို့ပြန်ယူတယ်။

“ကင်မရာမင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ရိုက်မယ် . . . မင်းသားပြန်စ ဝင်မယ် . . .”

အော်သံကြားတာနဲ့ မင်းသားက ကုန်းပြီး ကားအောက်ပြန်ဝင် တယ်။

“ဟယ် . . . လုပ်ပြန်ပြီ . . . လုပ်ပြန်ပြီ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်း သားလေးခမာ သနားပါတယ်ဟယ်၊ ဟော . . . ဟောကားအောက်ထဲဝင်ရပြီ ဟယ် . . . သနားလိုက်တာဟယ်”

“ကပ် . . . ကပ် . . . အသံကပါလာပြန်ပြီ”

ကြည့်တော့ ခုနကမိန်းမကြီးပါပဲ။ သူ့လုပ်ပုံက သိသာအောင်ကို လုပ်နေတာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ လျှာရှည်ပြီး

“ဒီကအန်တီ . . . အသံလေးခဏတိတ်ပေးပါနော်၊ ရိုက်ကွင်း က ရိုက်လို့မရလို့ပါ”

“တိတ်နိုင်ပါဘူး . . . မင်းသားလေးကို သနားလို့ သနားတယ်ပြော တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တင်းပြီး

“ဒါနဲ့ အန်တီယောက်ျားက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆိုကွားနင်းတာလေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဝဏ္ဏထိပ်မှာ ဆိုကွား သမား ကိုကျော်ဆို လူတိုင်းသိတယ်”

“ကိုယ့်ယောက်ျားရော ကိုယ်မသနားဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ သနားရမှာလဲ၊ သူ့အလုပ်သူလုပ်နေတာပဲ”

“ဪ . . . ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် မေ့မောပန်းပန်းရွာကျွေးနေတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားတော့ ကိုယ်မသားဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘာမှမရှာကျွေးတဲ့ မင်းသားလေးဘက် ထောက်နေတာ ဘာလို့ဝင်သနားနေရတာလဲ”

ကိုယ်ကလည်း နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး မဟုတ်လား၊ မိန်းမကြီးအ

သားနထိသွားတဲ့အတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားပြီး

“အောင်မလေး. . . ကိုကျော်များမင်းသားဖြစ်ကြည့်ပါလား
စိန်လှိုင်တို့ဖူးဖူးမှတ်ထားမှာ၊ အခုဟာကမင်းသားကို မတရားခိုင်းနေလို့
ပြောနေရတာ”

ကိုယ်လည်းဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ နည်းနည်းလဲတင်းနေပြီမို့

“ဒီမှာအန်တီ. . . မင်းသားလည်း ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံယူထား
တာ အလကားလာလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီတကယ်သနားရမှာက
ဒီမင်းသားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ ရိုက်ကွင်းတကာ
လိုက်ကြည့်လို့ရအောင် ပိုက်ဆံရှာပေးနေတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားမျက်နှာ
ကြည့်ပြီး ပြန်သနားလိုက်စမ်းပါဗျာ”

အခြေအနေက ချက်ချင်းတင်းမာသွားတယ်။ ဟိုအဒေါ်ကြီးက
လည်း ကျွန်တော်ကိုပါးဆွဲချမယ်ချည်း လုပ်တော့တာပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း
ကိုယ့်ကိုအဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ယောက်ျားလော မိန်းမလော မသ်ဘူး။ ဆွဲထိုး
မှာပဲ။

ဒါကိုသိတဲ့ဒါရိုက်တာကပဲ. . .

“ရတယ်. . . ကိုကြည်. . . ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့
ဆက်ရိုက်သွားမယ်၊ ကိုကြည်အိမ်ပြန်နှင့်”

ဆိုပြီး အတင်းကားငှားပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တော့တာ. . . ။

x x x x x

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မသနားနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ သနားပါ။
ဒါပေမယ့် သနားနည်းလေး မှန်ဖို့လည်း လိုပါတယ်ပေါ့။ သူတို့ဟာ အလုပ်
လုပ်ရှာကျွေးနေတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ လင်သား၊ အမျိုးသားများကို သနားဖို့
မေ့နေတတ်ပြီး ရန်သူလိုဆက်ဆံတတ်သူတွေ ခုနဲ့ဒေးပါ။ မဆီမဆိုင် တစ်
ပါးသူကို သနားပစ်ဖို့ကျတော့ ဝန်မလေးပြန်ပါဘူး။

x x x x x

မိန်းမတော်တော်များများဟာ ရွှေမကြည့်နောက်မကြည့် လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ကို ပြောတဲ့စကားတွေကို အင်မတန် မှ အထအနကောက် စဉ်းစားငြင်းခုံတတ်ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့စကား၊ အပြုအမူ၊ အမူအယာဟာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံစံ ဘာကိုအကြောင်းပြုနေတယ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားတတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ပြောလိုက်တဲ့စကားကို တစ်ဖက်သား နှင့်ခနဲခဲစားလိုက်ရရင်လည်း ပျော်တတ်ကြပါတယ်။

များသောအားဖြင့် သူတို့ပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ် ဘယ်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိအောင်ပြန်ပြီး မကြိုးစားပါဘူး။

x x x x x

ကြုံလို့ပြောပြပါဦးမယ်။

အခုခေတ်ကတော့ အင်တာနက်တို့၊ အီးမေးလ်တို့၊ ခေတ်မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့် လူအတော်များများဟာ အင်တာနက်ပေါ်မှာတင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မိတ်ဖွဲ့ကြ။ ကြော်ငြာကြနဲ့ အလုပ်ကိုဖြစ်နေကြ ပါတယ်။ မိန်းကလေးအတော်များနဲ့ လူငယ်တချို့ဟာ အင်တာနက်မှာ ချက်တင်ထိုင်ရင်း ရှိစုမဲ့စုမုန့်ဖိုးတွေကို အင်တာနက်ထဲ ထည့်နေကြပါပြီ။

အင်တာနက်ပေါ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် နာမည်ကဘယ်သူ၊ ဓာတ်ပုံ ကအလှပုံနဲ့၊ ပညာအရည်အချင်းက ဘယ်သို့ဘယ်ဝါစသည်ဖြင့် ရေးသား ထားတာတွေ မတွေ့ချင်မှ အဆုံးပါ။ . . .

အဲဒီထဲကမှ ကိုယ်ကပဲ မြင်တတ်လို့လား မသိပါဘူးဗျာ။ ကောင် မလေးတစ်ယောက်၊ (အမှန်တော့ မိန်းမကြီးက အတင်းမနုနုအောင်မိတ်ကပ် ဖို့ထားတဲ့ပုံပါ) သွားတွေပါတယ်။ ရိုက်ထားတာကလည်း အလှပုံပါ။ စောင်း

www.burmeseclassic.com

ကောက်ကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ရှိစုမဲ့စုတင်ပါးဆုံကြီး ရှေ့ပစ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးရိုက်ထားတဲ့ ပုံပါ။ အနုပညာသမားလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအောက်ကမှ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက် ထားပါတယ်။ သူရေးထားတဲ့ကဗျာလေးက ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

“မယ့်ကိုမတွယ်ခင်”

“ဖယ်ကျဉ်လို့လား”

ရုတ်တရက်ဖတ်ကြည့်ရင် ဘာမှမဟုတ်သလိုပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်က လည်း တစ်ယောက်သောသူ (သို့) အများက သူ့ကိုမခင်ချင်လို့ ဝိုင်းပယ် ထားတာလားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ဒါကိုသူကရိုးရိုးမရေးဘဲ အလင်္ကာမြောက် အောင် ရေးထားတာပါ။ မဆိုးပါဘူး။ ဖတ်ရတာအဆင်ပြေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကပဲ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးတတ်လို့လားတော့ မသိပါဘူး။ ကဗျာလေးကိုကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုးပြန်သံရုပ်ခွဲကြည့်ပါတယ်။ အသံထွက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါ။

“မယ့်ကိုမတွယ်ခင်၊ ဖယ်ကျဉ်လို့လား”

မေ၊ ကျွန်မ ဒါမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ “မယ်”လို့သုံးထား ကတည်းက ရှေးစာလည်း အဖတ်နာကြောင်း သိသာပါတယ်။ ဒီစာလုံးဟာ ဒီခေတ်သုံးမဟုတ်တော့တာ သေချာပါတယ်။

သူက ဝက်ဝုတ္တိအလင်္ကာနဲ့ ရေးထားတာပါ။ စကားလုံးသုံးနှုန်းပုံ ကျစ်လစ်လှပါတယ်။ ရှောင်ဖယ်၊ ရှောင်စွာ၊ ရှောင်ရှားဆိုတာကို လှလှ ပပ “ဖယ်ကျဉ်” ဆိုတာနဲ့ သုံးထားပါတယ်။ ဖယ်ကျဉ်ဆိုတာ အပေါ်မှာရှင်း ပြထားပါတယ်။ ဒါတစ်ခုပါ။

အဲဒီဖယ်ကျဉ်ကို သူကအလကားရေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကာရံ ယူထားတာပါ။ ဖယ်ကျဉ်က အပေါ်ကမတွယ်ခင်နဲ့ ကာရံညီအောင် ယူထား ပါတယ်။

“မတွယ်ခင်” ဆိုတာကလည်း မခင်ချင်ဘူး။ မတွယ်တာတော့ဘူး ဆိုတဲ့သဘောပါ။ ဒါကို သူက “မခင်တွယ်” ဆိုတဲ့စကားလုံး မသုံးထားပါဘူး။

အကယ်၍များ ကျွန်တော်ပြောသလို ထည့်သုံးလိုက်ရင်ရော...

“မယ့်ကိုမခင်တွယ်...”

ဒါဆို နဘေယူရ ခက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကိုကောင်မလေး (ကောင်မကြီးက) စကားလုံးကို ကာရံနဲ့ညီအောင် ကျစ်လစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း...

မတွယ်ခင်က ဖယ်ကျဉ်နှင့်ပါပြီ။ သူ့ဓာတ်ပုံပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ အဖြေက ပိုရှင်းပါတယ်။

x x x x x

BURMESE CLASSIC .COM

မိန်းမသားများဟာ ယောက်ျားများထက် သဘာဝပေးအရကို အားအင်၊ စိတ်ဓာတ်၊ ခံစားချက်ပိုပြီး နုနယ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ယောက်ျားသားများနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် ဘက်ပေါင်းစုံကနေ အတော်ကလေးကို ကြိုးစားရတာပါ။ ဒါဟာလည်း သနားစရာ အကောင်းဆုံး အချက်တစ်ခုပါပဲ။

အင်အားချင်းမမျှ၊ ခံစားချက်က နုနယ်တဲ့အတွက် သူတို့ဟာ ယောက်ျားသားများက တာဝန်ယူရပါတယ်။ (အခုတော့မိန်းမသားတွေလည်း ဦးဆောင်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သြဇာသက်ရောက်မှုဆိုတဲ့ အမှန်တရားက ပြောင်းမသွားသေးပါဘူး)

အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့အရှေ့မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူတစ်ယောက် က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးပါတယ်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်

သာယာရေးတွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားရပါတယ်။

အဲဒီမှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ရှေ့တန်းကို ရောက်မလာဘဲ ဒေါင့်တစ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့သူက ဘာမှလုပ်စရာမရှိတဲ့အဆုံး ရှိတဲ့သားသမီး အပေါ် သြဇာသက်ရောက်မှုကိုဖန်တီးပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ရင်ဘောင်တန်းတော့တာပါပဲ။

“ နင်တို့ကိုမွေးဖို့ရက်စရာကြီးမှာ နင်တို့အဖေကအလုပ်ရှိလို့ဆို ပြီး ထွက်သွားရော... ကလေးကိုကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မွေးခဲ့ရတာ”

မိခင်ဖြစ်သူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားတိုင်းမှာ အဲဒီစကားရှိပါတယ်။ အဲသည်လိုဟုတ်ရင်တော့...

“သူကတော့ မွေးခါနီးဖွားခါနီး လိုအပ်တာဝယ်ပေး၊ လုပ်ပေး၊ စီစဉ် ပေးရုံနဲ့ပြီးပြီမှတ်နေတာ... တကယ်မွေးရတော့ ဟယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်လဲ သူမသိဘူး...”

ကျွန်တော်တို့သိတာက မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်တွေထဲမှာ ကလေးမွေး ပေးရတာလည်း ပါပါတယ်။ ယောက်ျားတွေကတော့ စီးပွားတွေရှာပြီး ကလေး မွေးမယ့် မိန်းကလေးတွေကို လိုအပ်သည်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး တတ်နိုင် သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပါပဲ။

ဒါကိုမမွေးဖူးတာမဟုတ်ပါဘူး။ မွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သားသမီး အပေါ်မှာ သြဇာသက်ရောက်စေဖို့အတွက်ကို ဝါဒဖြန့်ခြင်းမျိုးကို နှုတ်၏ စောင်မခြင်းမျိုးနဲ့လုပ်တတ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဖခင်နဲ့မိခင်ယှဉ်လိုက်တဲ့အခါ နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ်တတ်ကြပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးနဲ့သားသမီးရဲ့ကြား သူတို့ဟာ နောက်မကျန်ခဲ့ရအောင် အမြဲတစေကြိုးစားကြပါတယ်။

“နင်တို့အဖေက စီးပွားရေးတစ်ခုပဲသိတယ်၊ အိမ်မှာသားသမီး နေမကောင်းရင်တောင် သူကသိပ်လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျတာပဲ”

ယောက်ျားသားများကတော့ ဒါမျိုးတွေပြောခဲ့လှတဲ့အပြင် အရွယ် ရောက်လာတဲ့ သားသမီးများကို ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံတတ်ကြပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်သလောက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါတယ်။ (အင်မတန် အသုံးမကျတဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ ခြွင်းချက်ပါပဲ။)

မိန်းမတွေက သူတို့ဩဇာသက်ရောက်ဖို့ဆို လူကြားထဲအော်ထည့် ပြောထည့်လိုက်ဖို့ကိုလည်း ဝန်မလေးပါဘူး။ ယောက်ျားကိုနှိပ်တဲ့မိန်းမမျိုး လူတိုင်းဖြစ်ချင်ကြပါတယ်။ အနိမ့်ဆုံးကတော့ သားသမီးရဲ့ဖခင်ဖြစ်သူ သူမ၏အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြပြီး၊ သားသမီးကိုသူတို့ ဘက်ပါအောင် ဆွယ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်းမသိစိတ်က သဘာဝအရ အလိုလျောက်ပြုလုပ်မိ၊ ပြောမိနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“အဲဒီတုန်းကဆို ဘာလား... သူကလုပ်နေတာ... ကိုယ်ကပဲရှေ့ ထွက်ပြီး ဝင်ဖြေရှင်းရတာ... နောက်မဟုတ်ရင် သွားပြီ”

သူတို့ဟာ သူကို ပြုခဲ့သမျှထဲက ကောင်းကွက်တစ်ခုကိုအမြဲတမ်း ထုတ်နှုတ်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲပြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါမှလည်း သားသမီးရဲ့အာ ခံစိုက်မှုကို သူတို့ရရှိမှာဖြစ်လို့ပါ။ (ခုနကကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို သဘာဝ အရလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။)

ကဲ... ဒီအပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော် အကျယ်တဝင့် မပြောတော့ ပါဘူး... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

x x x x x

ဇာတ်ပေါင်းကြပါစို့...။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို မိန်းမဘာလို့မရလဲ...။

“မရလို့”

“မယူလို့”

ဒါပါပဲလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လျှို့ဝှက်

ချက်လည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးကြောင့်ပါ။

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ယောက်ျားလေးကို နိုင် ကြပါတယ်။

အဲ... ယောက်ျားဖြစ်ရင်တော့ မိန်းမကိုကြောက်ရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေကိုယ်တိုင်က အမေ့ကိုကြောက်ရပါတယ်။

ဒါက ခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ အဖေဘက်ကအမျိုး၊ အမေဘက်ကအမျိုး၊

၁၁၈ အကြည်တော်

နှစ်ဘက်စလုံးက အဘိုးအဘွားများက အစပါ။ ဒီအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်း
လာတာကြာပါပြီ။

ဆိုလိုတာက... .

ကျွန်တော်က ဒီအချိုးဒီအချိုးတွေကို သိနေတဲ့အတွက် မိန်းမယူ
မိရင် နိုင်မိမယ်။ ဆူမယ်။ ငေါက်မယ်လုပ်မိမယ်။ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း
လည်း လုပ်ကောင်းလုပ်ပါမယ်။

အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဟော့ ဟန်ပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ယောက်ျားမှန်ရင် မိန်းမကြောက်
ရမယ်ဆိုတဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးရာကျမငှဘူးလား။

ကောင်းကင်ဘုံပျောက်နေတဲ့ အဘိုးကအစ မျိုးရိုးဂုဏ်ပျက်ရ
ချည်ရဲ့ဆိုပြီး သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါပါလိမ့်မယ်။ သက်ရှိထင်ရှားများ
ကလည်း ငါတို့မိန်းမကြောက်တဲ့မျိုးရိုးကို ကပ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖျက်ဆီး
ပစ်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ပြောကြားတာကို ခံရမှာပါ။

ဒါကြောင့်... .

မရလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မယူလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်
သက်လုံး ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ဖျက်မိမှာစိုးလို့
မိန်းမမယူသေးတာသာ ဖြစ်ပါကြောင်း... .

လ : ဝ : ခ : ခွ > ကြို : ဝ : လျ က်....

အကြည်တော်

နိုးမိုးစာပေ

